

Otevřené hranice?

Etika a ekonomie migrace

Proč dnes libertariáni odmítají imigraci

*Hans Hermann Hoppe, Ludwig von Mises, Michael S.
Rozeff, Bionic Mosquito, Jeff Deist, Martin Štěpaník a
Hynek Rk*

Institut Ludwig von Mises Morava a Čechy
(Bawerk.eu)
Třebíč 2021

OBSAH

Úvod	4
I. O svobodné imigraci a nucené integraci	6
II. O spolupráci, kmenu, městě a státu	23
III. Otevřené hranice ano nebo ne? Ne!	44
IV. Hoppe a imigrace.....	47
V. Ludwig von Mises o imigraci.....	51
VI. Otevřené hranice? Libertarián odpoví vždy Ano!, dokud ho nenapadne zeptat se rovněž Vždy?	58
VII. Imigrace jako útok na majetková práva domácích obyvatel	63
VIII. Imigrace, veřejný prostor a svoboda.....	68

Překlad Hynek Rk.

ÚVOD

Libertariáni byli po léta považováni za stoupence neomezované imigrace, tj. stěhování se pracovní síly za prací do jiných států a zemí. Stoupencem takovéto imigrace byl třeba ekonom Ludwig von Mises. Při bližším ohledání argumentů libertariánů (ne libertinů, kteří se za libertariány někdy vydávají, a kteří pro imigraci horují, v České republice jde o gurma Martina Urzu a jeho stoupence anebo o Liberální institut) ve prospěch svobody stěhování však na povrch vyplynou skutečnosti, které svědčí o tom, že tyto argumenty platily jen pro lidi, kteří se stěhovali za prací, a nikoliv pro lidi, kteří se stěhovali za sociálními dávkami a bezpracným příjmem na účet většího daňového zatížení hostitelské populace, což je dost často dnešní případ u imigrace ze zaostalých zemí. A už vůbec nebyly tyto argumenty platné pro lidi, kteří se stěhovali někam za tím účelem, aby tam proti vůli hostitelské populace šířili svoje ničivé ideály a náboženský fanatismus.

Ludwig von Mises napsal v době druhé světové války následující: „Tato uvažování nejsou obhajobou pro otevření USA a britských dominii německým, italským a japonským imigrantům. Za současných podmínek by USA a Austrálie mohli jednoduše spáchat sebevraždu připuštěním nacionálních socialistů, fašistů a Japonců. Mohli by rovnou kapitulovat před fýrerem a japonským císařem. Imigranti z těchto totalitních zemí jsou dnes předvojem jejich armád, pátou kolonou, jejíž invaze by učinila všechny opatření na obranu bezcennými. Amerika a Austrálie si můžou zachovat svou svobodu, svoji civilizaci a svoje ekonomické instituce jen pevnými pře-

kázkami pro vstup poddaných diktátorů. Ale tyto skutečnosti jsou výsledkem etatismu. V liberální minulosti imigranti nepřicházeli jako předvoj dobývání, ale jako loajální občané svých nových zemí.“ (odkaz viz dále).

V dnešní době, kdy imigranti přichází například do Evropy či USA ze zaostalých zemí světa a míří primárně za sociálními dávkami a různými jinými oprávněními na účet hostitelského obyvatelstva, patří libertariáni k předním kritikům takovéto formy imigrace. Tato kniha by měla podat jejich názory stran etiky a ekonomie imigrace do dnešních rozvinutých států blahobytu s rozsáhlými státními sociálními programy a rozsáhlým státním majetkem.

I. O SVOBODNÉ IMIGRACI A NUCENÉ INTEGRACI

[Hans Hermann Hoppe. Vyšlo jako 7. kapitola knihy „Demokracie, Bůh, který selhal“, vydání 1999. Překlad Tomáš Macháček. Překlad poznámek editor.]

I.

Klasický argument ve prospěch svobodné imigrace zní: Za jinak nezměněných okolností se byznys stěhuje do oblastí s nízkými mzdami a práce se stěhuje do oblastí s vysokými mzdami, čímž dochází k ovlivnění tendence k vyrovnání mzdových sazeb (za stejný druh práce), stejně jako optimální lokalizaci kapitálu. Příliv migrantů do dané oblasti s vysokými mzdami povede ke snížení nominálních mzdových sazeb. Avšak nedojde ke snížení reálných mzdových sazeb, je-li populace pod svou optimální velikostí. Naopak, je-li toto ten případ, vyprodukovaný objem výroby se zvýší více než proporčně a reálné příjmy ve skutečnosti vzrostou. Tudíž imigrační omezení poškodí chráněné domácí pracovníky jakožto spotřebitele více, než kolik jimi získají jakožto výrobci. Mimoto, imigrační omezení zvýší „úprk“ kapitálu do zahraničí (vývoz kapitálu, jenž by jinak mohl zůstat v zemi), což stále způsobí vyrovnání mzdových sazeb (ačkoliv poněkud pomaleji), ale zároveň povede k nižší než optimální alokaci kapitálu, tudíž dojde k poškození všeobecného životního standardu po celém světě.¹

¹ „Zákon migrace a umístění,“ vysvětluje Ludwig von Mises, „nám umožňuje zformulovat přesný koncept relativního přelidnění. Svět, nebo nějaká izolovaná země, z které je nemožná emigrace, má být považován za přelidněný v absolutním slova smyslu, když optimum populace — tj. bod, za

Navíc svobodné imigraci odporují tradičně odbory a v současnosti i environmentalisté, což by mělo být prima facie počítáno jako další argument ve prospěch politiky svobodné imigrace.²

II.

Výše uvedený argument ve prospěch svobodné imigrace je správný a nevyvratitelný. Bylo by pošetilé jej napadnout, stejně jako by bylo pošetilé popřít, že svobodný obchod vede k vyššímu životnímu standardu, než protekcionismus.³

Bylo by též chybné útočit na výše zmíněný případ svobodné imigrace poukazováním na fakt, že kvůli existenci sociálního státu se imigrace stala do značné míry imigrací povalečů na dávkách, kteří (i v případě, že takové Spojené státy jsou pod svým bodem optimální

kterým by vzestup v množství obyvatelstva neznamenal vzestup, ale pokles blahobytu — je překročeno. Země je relativně přelidněná tehdy, když velká část populace pracuje za méně příznivých podmínek produkce, než v jiných zemích, tedy tak, že zde ceteris paribus stejné nasazení kapitálu a práce přináší menší množství výstupu. S úplnou mobilitou osob a statků, budou relativně přelidněné oblasti ztrácet svůj přebytek populace ve prospěch jiných oblastí až do té míry, než tato disproporce zmizí.“ (Nation, State and Economy [New York: New York University Press, 1983], str. 58). Viz také Human Action: A Treatise on Economics, Scholar's Edition (Auburn, Ala.: Ludwig von Mises Institute, 1998), str. 620-624; Murray N. Rothbard, Power and Market: Government and the Economy (Kansas City: Sheed Andrews and McMeel, 1977), str. 52-55.

² O proti-produktivních důsledcích odborů viz Wiliam H. Hutt, A Theory of Collective Bargaining (Washington, D. C.: Cato Institute, 1980); idem, „Trade Unions: The Private Use of Coercive Power.“ Review of Austrian Economics 3 (1989); Morgan O. Reynolds, Making America Poorer: The Cost of Labor Law (Washington, D. C.: Cato Institute, 1987); k environmentalistickému hnutí viz Lewellyn H. Rockwell, Jr., The Anti-Environmental Manifesto (Burlingame, Calif.: Center for Libertarian Studies, 1993); Larry Abraham, The Greening: The Environmentalist's Drive for Global Power (Phoenix, Ariz.: Double A Publication, 1993).

³ Viz k tomuto kapitulu 8 z Hoppeho knihy „Demokracie, Bůh, který se-Ihal“.

populace) nezvyšují, ale spíše snižují průměrný životní standard. Poněvadž toto není argument proti imigraci, ale proti sociálnímu státu. Jistě, sociální stát by měl být naprosto zničen. V každém případě jsou však problémy imigrace a sociálního státu analyticky rozdílné problémy a musí tak s nimi být zacházeno.

Problém s výše uvedeným argumentem je ten, že trpí dvěma vzájemně spojenými nedostatky, jež zbavují platnosti jeho bezpodmínečně pro-imigrační závěr, a/nebo jež poskytují argument aplikovatelný na vysoce nereálnou — dávno minulou — situaci v lidské historii.

Prvního nedostatku se pouze dotkneme. Libertariánům rakouské školy by mělo být jasné, že to, co tvoří „bohatství“ a „pohodu“, je subjektivní. Materiální bohatství není to jediné, na čem záleží. Tudiž, i když reálný příjem díky imigraci vzroste, neznamená to, že imigrace musí být považována za „dobrou“, poněvadž někdo může dávat přednost nižšímu životnímu standardu a větší vzdálenosti k ostatním lidem před vyšším životním standardem a kratší vzdáleností k ostatním.⁴

Namísto toho se zaměříme na druhý, příbuzný nedostatek. Vzhledem k danému území, do nějž lidé imigrují, zůstává neanalyzováno, kdo (pokud vůbec někdo) toto území vlastní (kontroluje). Ve skutečnosti je k prokázání aplikovatelnosti výše uvedeného argumentu — implicitně — předpokládáno, že je dané území nevlastněné, a že imigranti vstupují na panenskou půdu (otevřená hranice). Toto nemůže být samozřejmě nadále předpokládáno. Pokud tento předpoklad

⁴ K tomuto viz obzvláště Mises, *Human Action*, str. 241-244; Murray N. Rothbard, *Man, Economy and State*, dva svazky (Auburn, Ala.: Ludwig von Mises Institute, 1993), str. 183-200.

odložíme, problém imigrace nabývá zcela nového významu a vyžaduje fundamentální přehodnocení.

III.

Pro účely ilustrace předpokládejme anarchokapitalistickou společnost. Ačkoliv jsem přesvědčen, že takováto společnost je jediným společenským uspořádáním, jež může být hájeno jako spravedlivé, nechci zde vysvětlovat proč to tak je.⁵ Namísto toho ji použiji jako abstraktní měřítko, poněvadž nám pomůže vyjasnit si některé fundamentální nesprávné dojmy většiny současných obhájců svobodné imigrace.

Veškerá půda je soukromě vlastněna, včetně všech ulic, řek, letišť, přístavů atd. S ohledem na některé kusy země vlastnický titul může být neomezený, tj. vlastník smí provádět se svým majetkem, cokoliv uzná za vhodné, pokud tím nijak fyzicky nepoškozuje ostatní vlastníky. S ohledem na ostatní území, vlastnický titul může být více či méně omezen. Jak je to v současnosti v případě některých sídlišť, vlastník může být svázán smluvními omezeními ohledně toho, co může se svým majetkem provádět (dobrovolné územní plánování), což může zahrnovat rezidenční vs. komerční užití, žádné budovy vyšší než čtyři poschodí, žádný prodej či pronájem například židům, Němcům, katolíkům, homosexuálům, Haitanům, rodinám s či bez dětí nebo kuřákům.

Je jasné, že za tohoto scénáře neexistuje žádná svoboda imigrace. Spíše existuje svoboda mnoha nezávislých vlastníků vpustit ostatní na svůj majetek, či je

⁵ K tomuto viz Murray N. Rothbard, *The Ethics of Liberty* (New York: New York University Press, 1998); Hans-Hermann Hoppe, *The Economics and Ethics of Private Property* (Boston: Kluwer, 1993); také viz kapitulu 9 z Hoppeho knihy „Demokracie, Bůh, který selhal“, poznámku 16.

z něj vyloučit v souladu s vlastními omezeními či neomezenými vlastnickými tituly. Vstup na některá území může být snadný, zatímco na ostatní může být téměř nemožný. V každém případě, přístup na majetek dané osoby nezahrnuje „svobodu pohybu“, pokud k tomu ostatní vlastníci neudělí souhlas. Bude zde existovat tolik imigrace či neimigrace, inkluзивity či exkluzivity, desegregace či segregace, nediskriminace či diskriminace založené na rasovém, etnickém, jazykovém, náboženském, kulturním, či jakémkoliv jiném pozadí, kolik jednotliví vlastníci či sdružení jednotlivých vlastníků dovolí.

Povšimněte si, že nic z toho, ani ta nejexkluzivnější forma segregacionismu, nemá nic společného s odmítnutím volného obchodu a přijetím protekcionismu. Z faktu, že někdo nechce žít v sousedství černochů, Turků, katolíků či hinduistů atd., nevyplývá, že s nimi nechce na dálku obchodovat.⁶ Naopak, je to přesně ta absolutní dobrovolnost lidské spolupráce a separace — absence jakékoliv formy nucené integrace — jež umožňuje mírumilovné vztahy (volný obchod) mezi kulturně, rasově, etnicky či nábožensky odlišnými lidmi.⁷

⁶ Jak nám připomíná Ludwig von Mises: „...i pokud existují takové věci jako přirozená a vrozená nenávisť mezi různými rasami, neučiní to společenskou kooperaci márnou... Společenská kooperace nemá nic co dělat s osobní láskou nebo s obecným přikázáním milovat jiného. Lidé nespolupracují za dělby práce proto, že milují nebo by měli milovat jiné lidi. Oni spolupracují, protože to nejlépe slouží jejich účelům. Ani láska ani charita ani jiné soucitné cítění, ale právě správně porozuměné sobectví je to, co původně hnalo člověka k tomu, aby se přizpůsobil sám požadavkům společnosti, respektoval práva a svobody svých druhů a nahradil nepřátelství a konflikt mírovou spoluprací.“ (Human Action, str. 168).

⁷ Naopak vůči v současnosti módnímu multikulturalismu, mohlo by zde být připomenuto, že žádná multikulturní společnost — a zvláště ne demokratická — nikdy po dlouhou dobu nefungovala. Kniha od Petera Brime-

IV.

V anarchokapitalistické společnosti neexistuje žádná vláda, a tudíž ani žádná jasně rozlišitelná hranice

Iowa, *Alein Nation: Common Sense About America's Immigration Disaster* (New York: Random House, 1995), str. 124-127, poskytuje některé současné příklady tohoto efektu. Pokud půjdeme nazpátek od současnosti: Eritrea, opanovaná Etiopií od roku 1952, se oddělila v roce 1993; Československo založené roku 1918 se rozdělilo na českou a slovenskou etnickou část v roce 1993; Sovětský svaz se rozpadl na vícero etnických částí v roce 1991 a mnoho z těchto částí je ohroženo další etnickou fragmentací; Jugoslávie založená roku 1918 se rozpadla na několik etnických částí v roce 1991 a další rozpad pokračuje; Libanon založený roku 1920, je dnes fakticky rozdělen na křesťanskou a muslimskou část (pod syrskou dominancí) od roku 1975; Kypr nezávislý od roku 1960, fakticky rozdělen na řeckou a tureckou část v roce 1974; Pákistán nezávislý od roku 1947, etnicky odlišný Bangladéš se oddělil v roce 1971; Malajsie nezávislá od roku 1963, Číňany obývaný Singapur je vyloučen roku 1965. Seznam pokračuje případy, které ještě nebyly vyřešeny: Indie a Siktové a Kašmířané; Sri Lanka a Tamilové; Turecko, Irák, Irán a Kurdové; Súdán, Čad a Arabové versus čemoši; Nigérie a Ibové; Ulster a katolíci versus protestanti; Belgie a Vlámové versus Valoni; Italové a německy mluvící Jihotyrolané; Kanada a francouzsky mluvící versus anglicky mluvící. (Pozn. překladatele: od doby sepsání textu se oddělil Jižní Súdán od Súdánu a de facto se rozpadl Irák. Zcela se rozpadla Jugoslávie, Jihotyrolané si užívají v Itálii vysokou míru autonomie. Samozřejmě problémů je mnohem více viz Sýrie, Libye, Katalánsko atd.)

Ale není Švýcarsko se shromážděním Němců, Francouzů, Italů a Retománů výjimkou? Ve zkratce je odpověď ne. Všechna základní moc ve Švýcarsku, obzvláště ta určující kulturní a vzdělávací záležitosti (školy) je koncentrována v rukou kantonů spíše než v rukách centrální vlády. A téměř všechny z 26 kantonů a půl-kantonů jsou etnicky homogenní. Sedmáct kantonů je téměř zcela německých; čtyři kantony jsou téměř zcela francouzské a jeden kanton je převážně italský. Jen tři kantony jsou bilingvní, švýcarská etnická rovnováha je v zásadě stabilní a je zde jen omezené množství mezi-kantonální migrace. I za těchto příznivých okolností udělalo Švýcarsko zkušenost s neúspěšným, násilným potlačením války o secesi — Sonderbundskrieg z roku 1847. Navíc vytvoření nového francouzsky mluvícího kantonu Jura odděleného od převážně německy mluvícího kantonu Bern v roce 1979 bylo předejito roky teroristických aktivit.

K vysoce pravděpodobným genetickým základům lidské tendence ke spolčování s „oblíbenými“ a oddělování se od „neoblíbených“, viz J. Philippe Rushton, „Gene-Culture, Co-evolution and Genetics Similarity Theory: Implications for Ideology, Ethnic Nepotism and Geopolitics,“ *Politics and the Life of Science* 4 (1986); idem, *Race, Evolution and Behavior* (New Brunswick, N. J.: Transaction Publisher, 1995).

mezi vnitrozemci (domácími občany) a cizinci. Toto rozlišení začíná existovat pouze s ustanovením vlády, tj. instituce disponující územním monopolem na agresi (zdanění). Území, na něž se vztahuje vládní moc danit, se stává „vnitrozemím“ a každý, kdo bydlí mimo toto území, se stává cizincem. Státní hranice (a pasy) jsou „nepřirozenou“ (donucující) institucí. Vskutku, jejich existence (a existence domácí vlády) obsahuje dvojí distorzi s ohledem na přirozený sklon lidí stýkat se s ostatními. Zprvu, vnitrozemci nemohou vyloučit vládu (výběrčího daní) ze svého majetku, ale jsou předmětem „nucené integrace“ vládními agenty. Za druhé, aby byla schopná se vetřít na pozemky svých poddaných, aby je mohla zdanit, vláda musí převzít kontrolu nad existujícími cestami a použije svůj příjem z daní, aby vytvořila ještě více cest k získání ještě lepšího přístupu k veškerému soukromému majetku, jakožto potencionálnímu zdroji daní. Tudíž nadprodukce cest nezahrnuje pouze nevinné usnadnění meziregionálního obchodu (snížení transakčních nákladů), ale zahrnuje též nucenou domácí integraci (umělá desegregace jednotlivých lokalit).⁸

Navíc spolu s ustanovením vlády a státních hranic, nabývá imigrace na zcela novém významu. Imigrace se stává imigrací cizinců přes státní hranice a rozhodnutí, zda by mělo či nemělo být uděleno povolení pro vstup, již neleží na soukromých vlastnících, ale na vládě jakožto konečném vládcí domácích rezidentů a konečném supervlastníkovi veškerého jejich majetku. Nyní pokud

⁸ Ve skutečnosti jak poznamenal Max Weber v knize *Soziologie, Weltgeschichtliche Analysen, Politik* (Stuttgart: Kroener, 1964), str. 4, slavné římské cesty starověkého Říma byly typicky považovány za spíše za zlořád, než za výhodu, protože byly v zásadě vojenskými spíše než obchodními cestami.

vláda zakáže osobě vstup na nějaký majetek, i když jí vlastník chce udělit přístup, dojde k nucené exkluzi (fenomén, jenž v anarchii soukromého vlastnictví neexistuje). A pokud vláda udělí přístup nějaké osobě, zatímco mezi domácími rezidenty není ani jeden, kdo by si přál tuto osobu na svém majetku, výsledkem je nucená integrace (též neexistující fenomén v anarchii soukromého vlastnictví).

V.

Je načase tuto analýzu obohatit zavedením několika „realistických“ empirických předpokladů. Předpokládejme, že vláda je vlastněná soukromě. Vládce doslova vlastní celou zemi uvnitř státních hranic. Část území vlastní přímo (jeho vlastnický titul je neomezený) a je částečným vlastníkem zbytku (jakožto pronajímatel či spoluvlastník nemovitostí jeho občanů-nájemců, ačkoliv omezen nějakým druhem již existující nájemní smlouvy). Může svůj majetek prodat a odkázat, a může vypočítat a „zpeněžit“ monetární hodnotu svého kapitálu (své země).

Tradiční monarchie (a králové) jsou nejbližšími historickými příklady takovéto formy vlády.⁹

Jaká bude typická imigrační a emigrační politika krále? Poněvadž vlastní kapitálovou hodnotu celé země, bude (předpokládáme-li nic víc, než jeho vlastní zájem) mít sklon vybírat migrační opatření tak, aby zachovávala či zvyšovala, spíše než snižovala, hodnotu jeho království.

⁹ K tomu viz kapitoly 1 až 3 z Hoppeho knihy „Demokracie, Bůh, který selhal“. Druhá z uvedených kapitol viz ZDE: <https://www.bawerk.eu/danky/texty-jinych-autoru/hoppe-o-monarchii-democracii-verejnem-nazoru-a-delegimitizaci-i.html>.

Co se emigrace týká, král bude chtít zabránit emigraci produktivních poddaných, obzvláště těch nejlepších a nejproduktivnějších, poněvadž jejich ztráta by snížila hodnotu království. Tudíž například mezi lety 1782 až 1824 zakazoval zákon emigraci kvalifikovaných dělníků z Británie.¹⁰ Na druhou stranu bude král chtít vyhostit své neproduktivní a majetek ničící poddané (zločince, povaleče, žebráky, cikány, pobudy, atd.), poněvadž jejich odstranění z jeho území by zvýšilo hodnotu jeho říše. Z tohoto důvodu vyhostila Británie desítky tisíc obyčejných zločinců do Severní Ameriky a Austrálie.¹¹

Na druhou stranu, co se imigrační politiky týká, král by chtěl udržet luzu, stejně jako lidi podřadných produktivních schopností, mimo království. Takoví by byli vpuštěni pouze dočasně, pokud vůbec, jako sezónní pracovníci bez občanství. A bylo by jim zabráněno v trvalém vlastnictví majetku. Tudíž například bylo po roce 1880 najato velké množství Poláků jako sezónní pracovníci v Německu.¹² Král by pouze povolil trvalou imigraci výjimečných či alespoň nadprůměrných lidí, tedy těch, jejichž usídlení se v království by vedlo k navýšení hodnoty králova majetku. Tudíž například po roce 1685 (s revokací Ediktu nantského) desítkám tisíc Hugenotů bylo dovoleno usadit se v Prusku. Podobně Petr Veliký, Fridrich Veliký a Marie Terezie později podporovali imigraci a usídlení velkého počtu

¹⁰ Viz A. m. Carr-Saunders, *World Population: past Growth and Present Trends* (Oxford: Clarendon Press, 1936), str. 182.

¹¹ Ibid, str. 47, odhaduje počet kriminálních, kteří byli takto transportováni do Severní Ameriky od roku 171 do roku 1776 na 50 tisíc.

¹² Viz ibid, str. 57 a 145.

Němců v Rusku, Prusku a východních provinciích Rakouska-Uherska.¹³

Stručně řečeno, zatímco králova imigrační politika se možná nevyhne všem případům nucené exkluze či nucené integraci, taková politika by z větší části napodobila soukromé vlastníky, pokud by tito mohli rozhodovat koho přijmout a koho vyloučit. Král by tedy byl vysoce vybíravý a velmi by se staral o zlepšení kvality zde sídlícího lidského kapitálu, tak aby hodnota majetku rostla a neklesala.

¹³ Viz ibid, str. 56-57. Usídlení Němců ve východní Evropě vlastně začalo v 11. století a bylo obecně podněcováno různými místními slovanskými králi a knížaty, kteří tak doufali v podněcení ekonomického rozvoje svých království. Viz Brimelow, *Alien Nation*, str. 131. Vysoce poučný popis společenských důsledků a odrazu těchto migračních politik v multikulturní Habsburské říši poskytla Misesova kniha *Nation, State and Economy*, str. 112-113: „Jakožto výsledek staletí dlouhé kolonizace byla městská buržoasie a městská inteligence německá všude v Rakousku a Uhersku, velcí majitelé půdy byli z velké části poněmčeni a všude i uprostřed cizí jazykové oblasti byly usídleni němečtí sedláci. Celé Rakousko neslo na venek německou známku; všude se nacházelo německé vzdělání a německá literatura. Všude v říši byli Němci přítomni mezi maloburžoasií, mezi dělníky a mezi rolníky, třebaže v mnoha oblastech, zvláště v Haliči, v mnoha částech Uherska a v přímořských oblastech byla německá menšina mezi členy nižších vrstev populace dosti malá. Ale v celé říši (mimo horní Itálii) procento Němců mezi vzdělanými členy vyšších vrstev bylo dost pozoruhodné a všechny ty vzdělané osoby a prosperující buržoasie, kteří nebyli sami Němci a nechťeli-li uznat příslušnost k německému národu, byli Němci svým vzděláním, mluvili německy, četli německy a jevíli se přinejmenším navenek být Němci... tak Rakousko bez pochyby nebylo německé, ale politicky neslo německou vizáž. Každý občan Rakouska, který měl vůbec nějaký zájem na veřejných záležitostech, musel zvládnout německý jazyk. Pro členy českého a slovinského národa mohlo být jakékoliv vzdělání a společenský vzestup dosažitelné jen skrze němectví. Neměli žádnou svoji vlastní literaturu, která by jim umožnila tak učinit bez pokadů německé kultury. Kdokoliv se vyšvihl, stal se Němcem, protože právě tak členové vyšších vrstev byly Němci. Němci to viděli a věřili, že tomu tak muselo být. Byli daleko od toho, aby chtěli povinně poněmčit všechny ne-německé národy, ale mysleli si, že se tak stane samovolně. Věřili, že každý Čech a Jihoslovan se bude snažit, i ze svých vlastních zájmů, přejat německou kulturu.

VI.

Migrační politika se stává předvídatelně odlišnou, jakmile je vláda vlastněná veřejně. Vládce již nevlastní kapitálovou hodnotu země, ale pouze její současné užití. Nemůže prodat či odkázat svou pozici vládce. Je pouze dočasným správcem. Navíc existuje „volný přístup“ do pozice vládního správce. V principu se může kdokoliv stát vládcem země.

Demokracie, jež začaly existovat v celosvětovém měřítku po první světové válce, nabízejí historický příklad veřejně vlastněné vlády.¹⁴

Jaká je migrační politika v demokracii? Znovu nepředpokládáme nic víc než vlastní zájem (maximalizování monetárního a psychického příjmu; peněz a moci), demokratičtí vládci mají sklon maximalizovat současný příjem, který si mohou soukromě přivlastnit, na úkor kapitálové hodnoty, jíž si přivlastnit nemohou. Tudíž, v souladu s vrozeným rovnostářstvím demokracie (jeden člověk-jeden hlas), mají sklon usilovat o výrazně rovnostářskou — nediskriminační — imigrační a emigrační politiku.

Co se emigrační politiky týká, ta naznačuje, že pro demokratického vládce znamená jen málo, pokud vůbec něco, když zemi opouštějí produktivní nebo neproduktivní lidé, géniové či povaleči. Všichni mají jen jeden hlas. Ve skutečnosti mohou být demokratičtí vládci spíše znepokojeni ztrátou povaleče, než produktivního génia. Zatímco ztráta génia samozřejmě sníží kapitálovou hodnotu země a ztráta povaleče ji může ve skutečnosti zvýšit, demokratický vládce zemi nevlastní. V krátkodobém hledisku, jež demokratického

¹⁴ K tomu viz kapitoly 1 až 3 z Hoppeho knihy „Demokracie, Bůh, který selhal“. Viz poznámka (9).

vládce zajímá především, flákač, pravděpodobně volící ve prospěch rovnostářských opatření, může být hodnotnější než produktivní génius, který (jakožto primární oběť rovnostářství) bude pravděpodobněji volit proti demokratickému vládci.¹⁵ Z toho samého důvodu podnikne demokratický vládce (na rozdíl od krále) jen málo k aktivnímu vyloučení těch, jejichž přítomnost v dané zemi tvoří negativní externalitu (lidský odpad, jež sráží hodnotu jednotlivého majetku níže). Ve skutečnosti takové negativní externality — neproduktivní parazité, povaleči a zločinci — budou pravděpodobně jeho nejspolehlivější podporovatelé.

Co se imigrační politiky týká, pobídky i odrazující opatření jsou podobně pokřivené, a výsledky jsou stejně zvrácené. Demokratickému vládci opět jen málo záleží na tom, zdali lidé, co imigrují do země, jsou povaleči či géniové, podprůměrně či nadprůměrně civilizovaní a produktivní. Ani ho moc netrápí rozdíl mezi dočasnými pracovníky (vlastníky pracovního povolení) a trvalými, majetek vlastníci imigranty (naturalizovaní občané).¹⁶ Ve skutečnosti mohou být povaleči a neproduktivní lidé preferováni jako obyvatelé a obča-

¹⁵ Abychom se vyhnuli nedorozumění, mělo by zde být zdůrazněno, že rozdíl mezi monarchickou a demokratickou-republikánskou vládou s ohledem k migrační politice není restriktivní politika versus neomezená emigrace. Ve skutečnosti, nejtvrdší omezení stran emigrace bylo uvaleno ve 20. století tzv. socialistickými lidovými republikami východní Evropy. Spíše než o rozdíl jde o typ restrikcí, respektive motivaci, která stojí za těmito restrikcemi. Tak zatímco monarchistická omezení emigrace byla motivována ekonomickými zájmy, demokraticko-republikánská omezení jsou typicky motivována mocenskými zájmy, nejčastějším omezením je to, že člověk nesmí emigrovat, dokud nesplní svoji povinnou vojenskou službu. Viz k tomuto Carr-Saunders, *World Population*, str. 148.

¹⁶ Ze všech hlavních evropských zemí to byla Francie, země s nejdelší demokraticko-republikánskou tradicí, která se honosí „nejliberálnější“, tj. nejméně restriktivní, imigrací a politikou naturalizace. Viz k tomuto *ibid*, str. 57, 145 a 154.

né, protože vytváří další tzv. „sociální problém“ a demokracickým vládcům se daří při existenci takových problémů. Navíc povaleči a podřadní lidé budou pravděpodobněji podporovat jeho rovnostářskou politiku, zatímco géniové a schopní lidé ne. Výsledkem této nediskriminační politiky je nucená integrace — vnucování mas podřadných imigrantů domácím vlastníkům majetku, kteří (pokud by se směli rozhodnout za sebe) by ostře diskriminovali a vybírali si velmi odlišné sousedy. Tudíž americké imigrační zákony z roku 1965, jakožto nejlepší dostupný příklad demokracie v akci, eliminovaly veškerá dřívější „kvalitativní“ měřítka a explicitní přednost dávanou evropským imigrantům a nahradily je politikou téměř úplné nediskriminace (multikulturalismu).¹⁷

¹⁷ Viz Lawrence Auster, *The Path to National Suicide: An Essay on Immigration and Multiculturalismus* (Monterey, Calif.: AIECF, 1990); *Immigration and the American Identity*, Thomas Fleming, ed. (Rockford, Ill.: Rockford Institute, 1995); Goerge J. Borjas, *Friends or Strangers: The Impact of Immigrants on the U. S. Economy* (New York: Basic Books, 1990); idem, *Heaven's Door: Immigration Policy and the American Economy* (Princeton University Press, 1999); Brimelow, *Alien Nation*. Pro shrnutí pohledu, Brimelow dokumentuje, že od roku 1820 do roku 1967, když vešlo v platnost nové imigrační zákonodárství, bylo téměř 90 % imigrantů evropského původu. Naproti tomu od roku 1967 do roku 1993 nějakých 85 % z téměř 17 milionů legálních imigrantů přišlo ze zemí třetího světa, většinou z Latinské Ameriky a Asie (str. 77, 281-285). Spíše než výběr dle schopností a pracovní kvalifikace jako před rokem 1967, jsou hlavními výběrovými kritérii v současnosti „sjednocení rodin,“ „asyl“ a „diversita“ (str. 78-84). Následně průměrná úroveň vzdělání a průměrné mzdové sazby imigrantů trvale klesaly ve srovnání s jejich protějšky, rodilými Američany. Navíc participace na sociálních dávkách ze strany imigrantských domácností výrazně překračuje — a také roste — participaci u rodilé populace (která zahrnuje černochoy a Portorikánce s již extrémně vysokou participací na sociálních dávkách). Pro příklad participace na sociálních dávkách u imigrantů z Kambodži a Laosu je téměř 50 %; u vietnamských imigrantů je to nad 25 %; u imigrantů z Dominikánské republiky 28 %, z Kuby 16 %, z bývalého Sovětského svazu je to 16 %; z Číny 10 %. Podobně, imigranti zůstávají na podpoře delší dobu, kterážto se prodlužuje (str. 141-153, 287-

Ačkoliv si to jen málokdo uvědomuje, je imigrační politika demokracie zrcadlovým odrazem její politiky vůči vnitřním populačním pohybům — vůči dobrovolné spolupráci a nespoleupráci, segregaci a desegregaci, fyzické vzdálenosti či blízkosti různých soukromých vlastníků. Stejně jako král bude demokratický vládce podporovat prostorovou nadměrnou integraci prostřednictvím nadprodukce „veřejných statků“ — cest.

288). Konečně, ale nikoliv jakožto poslední věc, Brimelow odhaduje, že jestliže současné trendy legální stejně jakožto nelegální imigrace budou pokračovat, populace evropských potomků, která tradičně tvořila skoro 90 % americké populace, se do roku 2050 stane menšinou (str. 63). Ale nebudou všichni imigranti asimilováni a nestanou se Američany? Pravděpodobně ne, protože pro snahu se úspěšně asimilovat, musí být příliv imigrantů malý ve srovnání s hostitelskou populací. Nicméně, současný příliv okolo milionu legálních imigrantů (a dvoust nebo třiset tisíc ilegálních imigrantů) za rok se koncentruje jen do pár regionů: Kalifornia, Texas, Illinois, Florida, New York a New Jersey — a většina imigrantů skutečně míří do šesti metropolitních oblastí: Los Angeles, Anaheim, Chicago, Miami, New York a Washington D. C. (str. 36). V těchto regionech je počet imigrantů proporcionálně tak veliký, že jakákoliv asimilace nepřichází vůbec v úvahu. Spíše než aby se postupně amerikanizovali, imigranti v těchto oblastech ustavili „země“ třetího světa na původně americké půdě. George Borjas tvrdí, že: „...téměř čtvrtina imigrantských domácností obdržela nějaký typ sociální pomoci, ve srovnání s 15 procenty rodilých domácností... Co více, používání veřejné sociální pomoci imigranty během času roste. Zdá se, že asimilace nezahmuje nejen učení se o příležitostech na pracovním trhu, ale také příležitosti poskytované sociálním státem blahobytu... Studie National Academy of Science uzavírá, že imigrace ve skutečnosti zvýšila daně typicky rodilým domácnostem v Kalifornii o 1200 dolarů za rok... [Pokud jde o uprchlíky obzvláště] důkazy ukazují na to, že... po 10 letech ve Spojených státech 16 % vietnamských uprchlíků, 24 % procent kambodžských uprchlíků a 34 % laoských uprchlíků ještě pořád pobíralo veřejnou sociální pomoc. (Heaven's Door: Immigration Policy and the American Economy," Milken Institute Review 1, číslo 3 [1999]: str. 64-65 a 79.) Navíc Borjas zdůrazňuje to, že: „etnické záležitosti jsou v ekonomickém životě důležité a jsou důležité po dlouhou dobu“ (str. 66). Tak (se stoupající mírou zvětšující se) rozdíl ve schopnostech mezi rodilou a imigrantskou populací nemizí rychle jakožto výsledek kulturní asimilace. Místo toho se imigranti přemisťují typicky do „etnických ghett“, které „rodí etnické rozdíly,“ a tak „rozdíly ve schopnostech dané etnicitou mohou přetrvat po tři generace“ (str. 66).

Avšak demokratickému vládci (na rozdíl od krále) nebude stačit, že na vládních cestách se kdokoliv může nastěhovat do sousedství kohokoliv jiného. Demokratický vládce, starající se pouze o svůj současný příjem a moc, spíše než o kapitálovou hodnotu, a podporován rovnostářským cítěním, půjde ještě dále. Skrze nediskriminační zákony — kdy nemůžete diskriminovat Němce, židy, černochoy, katolíky, hinduisty, homosexuály, atd. — vláda bude chtít otevřít pro všechny fyzický přístup na majetek všech ostatních. Tudíž je sotva překvapující, že tzv. „občanskoprávní“ legislativa ve Spojených státech, jež zakázala domácí diskriminaci na základě barvy, rasy, národního původu, náboženství, pohlaví, věku, sexuální orientace, postižení atd., a tudíž přikázala nucenou integraci¹⁸, se odehrála ve stejnou dobu jako přijetí nediskriminační imigrační politiky, tedy nařízené mezinárodní desegregace (nucené integrace).

VII.

Současná situace ve Spojených státech a západní Evropě nemá nic společného se „svobodnou“ imigrací. Je to prostě a jednoduše nucená integrace a nucená integrace je předvídatelný výsledek demokratické (jeden člověk-jeden hlas) vlády. Zrušení nucené integrace vyžaduje oddemokratizování společnosti a nakonec zrušení demokracie. Konkrétně pravomoc přijmout či vyloučit někoho by měla být sebrána z rukou centrální

¹⁸ K právu a ekonomice „afirmativních akcí“ a diskriminace viz Richard A. Epstein, *Forbidden Grounds* (Chicago: University of Chicago Press, 1992); Walter Block a Michael Walker, edice, *Discrimination, Affirmative Action and Equal Opportunity* (Vancouver: Fraser Institute, 1982); Hugh Murray, „White Male Privilege? A Social Construct for Political Oppression,“ *Journal of Libertarian Studies* 14, číslo 1 (1999).

vlády¹⁹ a znovu přidělena státům, provinciím, městům, městečkům, vesnicím, obytným čtvrtím a dokonce soukromým vlastníkům a jejich dobrovolným organizacím. Prostředky k dosažení tohoto cíle jsou decentralizace a secese (obě inherentně nedemokratické a nevětšinové).²⁰ Došlo by k výraznému posunu směrem k obnově svobody sdružování a vyloučení, tak jak je to zahmuto v myšlence a instituci soukromého vlastnictví a mnoho ze společenských svárů v současnosti vytvářených nucenou integrací by zmizelo, kdyby jen města a vesnice mohly provádět a prováděly to, co dělaly jako naprostou samozřejmost v západní Evropě a Americe až do devatenáctého století — umístit na okraj města pokyny ohledně vstupních požadavků do města a (už ve městě) požadavky pro vstup na specifický majetek (žádní žebráci, povaleči či bezdomovci, ale též žádní muslimové, hinduisté, židé, katolíci, atd.), vyrazit ty, kteří nesplňují tyto požadavky jako vetřelce a vyřešit „naturalizační“ otázku zhruba podle švýcarského modelu, kde místní shromáždění (a nikoliv centrální vláda) určují, kdo se může a kdo ne, stát švýcarským občanem.

V co bychom měli doufat a jakou imigrační politiku bychom měli obhajovat jako relativně správnou, alespoň dokud stále existuje centrální demokratický stát a úspěšně si uzurpuje moc určovat jednotnou národní imigrační politiku? To nejlepší, v co můžeme doufat, i když to jde proti „přirozenosti“ demokracie a tudíž

¹⁹ Až do vydání pravidla amerického Nejvyššího soudu v roce 1875 bylo omezování imigrace do Spojených států považováno za otázku státu spíše než federace.

²⁰ Viz kapitulu 5 z Hoppeho knihy „Demokracie, Bůh, který selhal“. Česky viz ZDE: <https://www.bawerk.eu/clanky/texty-jinych-autoru/hoppe-o-centralizaci-a-secesi-i.html>.

není příliš pravděpodobné, že by něco takového nastalo, je, že demokratičtí vládcí budou jednat jako by byli osobními vlastníky země, a jako kdyby museli rozhodnout koho pustit na svůj soukromý majetek a koho z něj vyloučit (jako v případě jejich vlastních domů). Toto znamená následovat politiku maximální diskriminace — striktní diskriminace ve prospěch lidských kvalit jako dovednosti, charakter a kulturní kompatibility.

Konkrétně to znamená rozlišovat striktně mezi „občany“ (naturalizovanými imigranty) a „usídlenými cizinci“ a ty druhé vyloučit z veškerých sociálních programů. Znamená to, že je nezbytné vyžadovat (jak pro získání občanství, tak získání statutu usídleného cizince) osobního sponzora z řad usídlených občanů a jejich převzetí odpovědnosti za veškeré poškození majetku způsobené daným imigrantem. Zahrnuje to též požadavky na existující smlouvu o zaměstnání s usídleným občanem. Pro obě kategorie (obzvláště pro občanství) to zahrnuje to, že všichni imigranti musí demonstrovat nikoliv pouze (anglické) jazykové dovednosti, ale všeobecně výjimečný (nadprůměrný) intelektuální výkon a charakterovou strukturu, stejně jako kompatibilní systém hodnot — s předvídatelným výsledkem systematických proevropských imigračních předsudků.²¹

²¹ V současnosti okolo poloviny amerických v cizině narozených občanů po více než pěti letech přítomnosti v USA ještě nemluví prakticky vůbec anglicky. Z největší imigrantské skupiny Hispánců dobře okolo dvou třetin nemluví prakticky anglicky. Viz Brimelow, *Alien Nation*, str. 88-89. Jejich intelektuální výkony jsou výrazně níže, než je americký průměr (ibid, str. 56); a narůstající množství důkazů naznačuje, že úroveň kriminality imigrantské populace systematicky převyšuje úroveň u rodilé populace (str. 182-186).

II. O SPOLUPRÁCI, KMENU, MĚSTĚ A STÁTU

[Hans Hermann Hoppe. Vyšlo jako 9. Kapitola knihy „Demokracie, Bůh, který selhal“, 9. vydání, 2007]

I.

Ludwig von Mises vysvětlil evoluci společenské lidské spolupráce za dělby práce jako kombinovaný výsledek dvou faktorů. Tím je za prvé skutečnost existence rozdílů mezi lidmi (práce) a/nebo nerovnost geografického rozmístění přírodou daných výrobních faktorů (půda); a za druhé objevení toho faktu, že práce prováděná v rámci dělby práce je produktivnější, než práce prováděná v samozásobitelské izolaci. Mises napsal: „Jestliže a do jaké míry je práce v rámci dělby práce produktivnější, než izolovaná práce, jestliže a do jaké míry je člověk schopen zjistit tuto skutečnost, lidské jednání směřuje samo ke spolupráci a spolčování; člověk se stává společenskou bytostí ne tím, že by obětoval svoje vlastní zájmy kvůli mytickému Molochu, společnosti, ale tím, že sleduje vylepšování svého vlastního blahobytu. Zkušenost učí, že tyto podmínky vyšší produktivity jsou dosaženy v rámci dělby práce, protože jsou způsobeny reálnou vrozenou nerovností lidí a nestejností v geografické dostupnosti přírodních zdrojů produkce. Tak jsme v pozici, že můžeme pochopit běh společenské evoluce.“²²

Je zde dobré zdůraznit několik bodů pro to, aby-
chom dosáhli řádného porozumění tomuto Misesovu

²² Ludwig von Mises, *Human Action: A Treatise on Economic*, Scholar's Edition (Auburn, Ala.: Ludwig von Mises Institute, 1998), str. 160.

argumentačnímu náhledu na charakter společnosti — body, které nám také pomůžou zjistit některé první, předběžné závěry, co se týká role pohlaví a rasy v sociální evoluci. Prvně je důležité připustit, že nerovnosti s ohledem na práci a/nebo půdu jsou nutnou, ale v žádném případě dostačující podmínkou pro vznik mezilidské spolupráce. Jestliže by všichni lidé byli identičtí a každý by byl vybaven stejnými přírodními zdroji, každý by vyráběl stejnou kvalitu a kvantitu zboží, myšlenka na směnu a spolupráci by pak nikdy nikomu nepřišla na mysl. Nicméně existence nerovností není dostatečná v tom, aby přinesla spolupráci. Také v říši zvířat existují rozdíly — nejznatelněji rozdíly mezi pohlavími mezi členy stejného živočišného druhu, stejně jako rozdíly mezi různými druhy a poddruhy (rasami), ale není zde nic takového jako spolupráce mezi zvířaty. Jistě, jsou zde včely a mravenci, kteří jsou uváděni jakožto zvířecí společnosti druhého řádu.“ Ale ti vytvářejí společnost jen v metaforickém smyslu.²³ Spolupráce mezi včelami a mravenci je zajištěna čistě biologickými faktory — vrozenými instinkty. Oni nemůžou nespolupracovat tak, jak spolupracují bez nějakých základních změn ve svém biologickém bytí, dělba práce mezi nimi není v nebezpečí toho, že se zhroutí. V důležitém kontrastu k tomu, spolupráce mezi lidmi je výsledkem účelového individuálního jednání, vědomého směřování za dosažením individuálních cílů. Ve výsledku je pak dělba práce mezi lidmi trvale ohrožována možností rozpadu.

V rámci živočišné říše potom rozdíl mezi pohlavími může být pokládán jen za to, že je faktorem přitažli-

²³ Viz k tomuto Jonathan Bennett, *Rationality: An Essay Toward an Analysis* (London: Routledge and Kegan Paul, 1964).

vosti — rozmnožování a rozšiřování; zatímco rozdíl mezi druhy a poddruhy může být označen za faktor odrazení — oddělování anebo i fatálního protikladu, vyhýbání se, zápasu a vyhlazení. Navíc v rámci živočišné říše nedává žádný smysl popisovat chování vycházející ze sexuální přitažlivosti jako domluvené (láska) anebo nedomluvené (znásilnění); ani nedává žádný smysl hovořit o vztazích mezi členy rozdílných druhů nebo poddruhů jako o nepřátelství a nenávisti anebo zločinu a oběti. V živočišné říši existují jen interakce, které nejsou ani kooperativním (společenským) chováním ani kriminálním (nespolečenským) chováním. Jak napsal von Mises: „Je zde interakce — vzájemný vliv — mezi všemi částmi vesmíru: mezi vlkem a ovci, kterou vlk sežere; mezi bakterií a člověkem, kterého bakterie zabije; mezi padajícím kamenem a věcí, na kterou tento kámen padá. Společnost na druhou stranu vždy zahmuje lidi, kteří jednají v kooperaci s jinými lidmi ve snaze, aby všichni zúčastnění dosáhli svých vlastních cílů.“²⁴

Vedle nerovnosti práce a/nebo půdy musí být splněn druhý požadavek, jestliže se má vyvinout lidská spolupráce. Lidé — přinejmenším dva mezi nimi — musí být schopni rozpoznat vyšší produktivitu dělby práce založenou na vzájemném uznání soukromého vlastnictví (exkluzivní kontroly každého člověka nad jeho vlastním tělem a nad jeho fyzickým příslušenstvím a vlastnictvím) ve srovnání buďto se samozásobitelskou izolací nebo agresivitou, pustošením a nadvládou. Tj., musí zde být nějaké minimum inteligence anebo racionality; a lidé — přinejmenším dva — musí mít dostatečnou morální sílu jednat v tomto ohledu a musí

²⁴ Mises, *Human Action*, str. 169.

být ochotní se vzdát okamžitého uspokojení ve prospěch většího budoucího uspokojení. Ale pro inteligenci a vědomou vůli von Mises píše: „...lidé by navždy zůstaly smrtelnými nepřáteli jeden druhému, nesmiřitelnými rivaly ve svém úsilí zajistit si porci vzácné zásoby prostředků výživy poskytované přírodou. Každý člověk by byl přinucen hledět na jiné lidi jako na své nepřátele; jeho touha pro uspokojení jeho vlastního apetýtu by ho přivedla do nesmiřitelného konfliktu se všemi jeho sousedy. Žádný soudit by se nemohl možná za takového stavu záležitostí rozvinout.“²⁵

Člen lidské rasy, který je zcela neschopný porozumět vyšší produktivitě práce prováděné za dělby práce založené na soukromém vlastnictví, není správně řečeno osobou, ale spadá místo toho do stejné morální kategorie jako zvířecí nebo neškodný druh (může být domestikován a zaměstnán jakožto výrobní anebo spotřební zboží nebo ho může být použito jakožto „volného statku“) anebo divoký a nebezpečný druh (bude s ním bojováno jakožto se škůdcem). Na druhou stranu jsou zde členové lidského druhu, kteří jsou schopni pochopit tento pohled, ale mají nedostatek morální síly, aby dle něj jednali. Takové osoby jsou buďto neškodní „tupci žijící mimo a odděleně od lidské společnosti nebo jsou více či méně nebezpečnými zločinci. Jsou to osoby, které vědí, že jednají špatně, a které nadto, že musí být zkroceny nebo i fyzicky poraženy, musí být také potrestány v proporcí ke krutosti svých zločinů, aby pochopily charakter svých provinění a, doufejme, se naučily lekcí pro budoucnost. Lidská spolupráce (společnost) může být zachována a rozvíjet se jen tak dlouho, jak je člověk schopen podrobit si,

²⁵ Ibid, str. 144.

zkrotit, přivlastnit si a kultivovat svoje fyzické a zvířecí okolí, a tak dlouho dokud uspěje v potlačování zločinů, omezuje je na minimum pomocí sebeobranu, ochrany vlastnictví a trestání.“²⁶

II.

Ale jakmile jsou tyto požadavky splněny, a tak dlouho, jak je člověk, motivovaný znalostí vyšší fyzické produktivity dělby práce založené na soukromém vlastnictví, účasten na vzájemně výhodné směně, „přírodní“ zdroje přitažlivosti povstávající z rozdílu mezi pohlavími a „přirozené“ zdroje odmítání a nepřátelství povstávající z rozdílu mezi rasami, a také v rámci ras,

²⁶ Zřídka kdy byl význam poznání a racionality pro vznik a udržení společnosti silněji zdůrazněn, než Misesem. Ten vysvětluje, že jeden musí připustit, že sklon primitivního člověka k zabíjení a sklon ke krutosti byly vrozené. Můžeme také předpokládat, že kvůli podmínkám dřívějších věků byla inklinace k agresivitě a vraždění příznivější pro zachování života. Člověk byl kdysi brutálním zvířetem... Ale jeden nesmí zapomenout, že byl fyzicky slabým zvířetem; nebyl by soupeřem o kořist pro velká zvířata, pokud by nebyl vybaven mimořádnou zbraní, rozumem. Skutečnost, že člověk je tvorem rozumným, že nereaguje bez zábran na každý podnět, ale upravuje svoje chování podle rozumového uvážení, nesmí být nazván nepřirozeným ze zoologického bodu pohledu. Racionální chování znamená, že člověk tváří tvář faktu, že nemůže uspokojit všechny své pudy, touhy a chutě, vzdává se uspokojení těch, které považuje za méně naléhavé. Ve snaze neohrozit pracující společenskou spolupráci, je člověk přinucen se vzdát uspokojení těch tužeb, jejichž uspokojení by bránilo ustavení společenských institucí. Není zde žádná pochybnost o tom, že takové odřeknutí se je bolestivé. Nicméně člověk učinil svou volbu. Vzdal se uspokojení některých tužeb, které nejsou kompatibilní se společenským životem, a dal přednost uspokojení těch tužeb, které jsou realizovatelné jen za systému dělby práce anebo jsou za tohoto systému realizovatelné v hojnější míře... Toto rozhodnutí není nezvratné a konečné. Výběr otců nenarušuje svobodu synů si vybrat. Ti mohou rozhodnutí zvrátit. Každý den mohou přistoupit k přehodnocení hodnot a preferovat barbarství před civilizací anebo jak říkají někteří autoři, nahradit intelekt pocity, rozum mýtem a mír násilím. Ale musí si vybrat. Není možné mít věci neslučitelné s jinými. (Human Action, str. 171-172) Viz k tomuto také Joseph T. Salerno, „Ludwig von Mises as Social Rationalist“ v Review of Austrian Economics č. 4 (1990).

mohou být přeměněny do ryzího „společenského“ vztahu. Sexuální přitažlivost může být přeměněna z kopulace na konsenzuální vztahy, oboustranné pou- to, domácnosti, rodiny, lásku a cit.²⁷ To vypovídá o tom, jak enormně produktivní je rodinná domácnost, že žádná jiná instituce se neukázala být trvanlivější anebo schopnější ve vytvoření takovýchto emocí! A mezirasová nechuť a nechuť v rámci jedné rasy mů- žou být přeměněny z pocitů nenávisti nebo nepřátel- ství k tomu, že je dána přednost spolupráci (obchodo- vání) s jinými lidmi jen v nepřímé formě, tj. daleko a fyzicky oddělené a prostorově oddělené — spíše než v přímé formě, jakožto sousedé a spoluobčané.²⁸

²⁷ „V rámci společenské kooperace,“ píše von Mises, „se může mezi členy společnosti objevit pocit sympatie a přátelství a smysl proto držet pospolu. Tyto pocity jsou zdrojem lidské nejrozkošnější a nejúžasnější zkušenosti. Jsou drahocennou ozdobou života; pozvedají živočišný druh člověka do výšin skutečné lidské existence. Nicméně, nejsou, jak někteří tvrdí, činiteli, kteří přinášejí společenské vztahy. Jsou to plody společenské kooperace, prospívají jen v jejím rámci; nepředcházejí ustavení společen- ských vztahů a nejsou pramenem, z kterého tyto pramení.“ (Ibid, str. 144).

„Vzájemná sexuální přitažlivost mužů a žen,“ vysvětluje von Mises dá- le, „je vrozená lidské zvířecí nátuře a nezávislá na jakémkoliv myšlení a teoretizování. Je přípustné ji nazývat původní, vegetativní, instinktivní nebo mysteriózní; ... Nicméně ani kopulace, ani to, co ji předchází a následuje, nevytváří společenskou kooperaci a společenský model života. Zvířata se též spolu během páření spojují, ale nemají rozvinuté společenské vztahy. Rodinný život není jenom produktem sexuálních vztahů. Není žádným způsobem přirozené a nutné, aby rodiče a děti žili spolu způsobem, jakým tak činí v rodině. Páření nemusí vést k vytvoření rodinné organizace. Lidská rodina je výstupem myšlení, plánování a jednání. Je to tento fakt, který ji radikálně odlišuje od zvířecích skupin, které nazýváme analogicky zvířecími rodina- mi.“ (Ibid, str. 167).

²⁸ K významu rasy a etnicity a zvláště o „genetické podobnosti a nepo- dobnosti“ jakožto zdroje vzájemné přitažlivosti a odmítání viz J. Philippe Rushton, *Race, Evolution and Behavior* (New Brunswick, N. J.: Transaction Publisher, 1995); idem, „Gene Culture, Co-Evolution and Genetic Similarity Theory: Implications for Ideology, Ethnic Nepotism, and Geopolitics,“ v *Politics and the Life Sciences* 4 (1986); idem, „Genetic Similarity, Human Altruism and Group Selection,“ v *Behavioral and Brain Sciences* 12 (1989);

Lidská spolupráce — dělba práce — založená na jedné straně na ucelené rodinné domácnosti a na druhé straně na oddělených domácnostech, vesnicích, kmenech, národech, rasách atd., kde lidská přirozená biologická přitažlivost a nechuť pro a proti ostatním jsou přetransformovány do vzájemně respektovaného systému prostorového (geografického) umístění (fysické blízkosti a integrace nebo oddělování a segregace a přímého nebo nepřímého kontaktu, směny a obchodu), vede k vylepšení standardu života, rostoucí populaci, další extensifikaci a intensifikaci dělby práce a k rostoucí různosti a rozdílům.²⁹

Jako výsledek tohoto vývoje a vůbec rychlejšího nárůstu množství zboží a přání, které mohou být získány a uspokojeny jen nepřímo, se začnou objevovat profesionální kupci, obchodníci a obchodní centra. Kupci a města fungují jakožto prostředníci nepřímé směny mezi územně oddělenými domácnostmi a komunitami, a tak se stávají sociologickými a geografickými místy a ohniskem mezikmenového nebo mezirasového sdružování. Bude to v rámci vrstvy obchodníků, v které jsou rasově, etnicky nebo kmenově smíšená manželství relativně nejvíce běžná; a protože mnoho lidí obou referenčních skupin, typicky nesouhlasí s takovými svazky, budou to nejbohatší členové kupecké skupiny, kteří si budou moci dovolit takové extravagance. Nicméně i členové nejbohatších kupeckých rodin bu-

idem, „Genetic Similarity in Male Friendship,“ v *Ethology and Sociobiology* 10 (1989); také Michael Levin, *Why Race Matters* (Westport, Conn.: Praeger, 1997); idem, „Why Races Matters: A Preview,“ *Journal of Libertarian Studies* 12, č. 2 (1996).

²⁹ Viz Murray N. Rothbard, „Freedom, Inequality, Primitivism and the Division of Labor.“ Videm, *Egalitarianism as a Revolt Against Nature and Other Essays* (Auburn, Ala.: Ludwig von Mises Institute, 2000).

dou vysoce obezřetní při takovýchto snahách. Ve snaze neohrozit svoji vlastní pozici obchodníka, musí být brána velká péče stran toho, aby každé smíšené manželství bylo nebo se přinejmenším jevílo relevantním etnikům jako manželstvím mezi „rovnými.“ Následkem toho smíšení ras ze strany vrstvy obchodníků přinese pravděpodobněji genetické „obohacení“, než, že by ho nepřineslo (genetické „zchudnutí“) ³⁰ Tedy bude to ve velkých městech jakožto centrech mezinárodního obchodu a komerce, kde smíšené páry a jejich potomci typicky sídlí, kde členové různých etnických, kmenových, rasových, i když nejsou sezdaní, ještě přicházejí do vzájemného styku (ve skutečnosti to, že tak činí, je dáno tím faktem, že příslušníci jejich vlastního kmene doma nejednají přímo s více nebo méně nepříjemnými cizinci), a kde vzniknou nejpropracovanější a nejvyvinutější systém fyzické a funkční integrace a segregace. ³¹ Bude to také v největších městech, kde jako sub-

³⁰ Viz knihu Wilhelma Mühlmanna, *Rassen, Ethnien, Kulturen. Moderne Ethnologie* (Nüwied: Luchterhand, 1964), str. 93-97. „... obecně mimo horní vrstvu skupiny obchodníků, mírové rasové anebo etnické smísení je typicky omezeno na členy společenské horní vrstvy, tj. urozené lidi a aristokracii. Tak rasově a etnicky nejméně čistými rodinami jsou charakteristicky vůdčí královské dynastie.

³¹ Pro příklad historik Fernand Braudel podal následující popis komplexního vzoru prostorového oddělení a funkční integrace a odpovídající mnohonásobnosti oddělených a soutěžících jurisdikcí rozvinutých ve velkých obchodních centrech jako bylo město Antiochie během rozkvětu islámské civilizace od 8. do 12. století: V městském centru: „...byla Velká mešita pro týdenní kázání... vedle byl bazar, tj. obchodnická čtvrť s ulicemi a obchody (souk) a jejími karavanseráji nebo skladišti, stejně jako veřejné lázně... Řemeslníci se seskupovali koncentricky, počínaje Velkou mešitou: prvně výrobci a prodáváci parfémů a kadidla, potom obchody prodávající látky a koberečky, šperky a pokrmy: krámy a konečně nejskromnější řemesla... kurýři, ševcové, kováři, hrnčíři, sedláři, barvíři. Jejich obchody označovaly hranici města... V principu, každé z těchto řemesel mělo svoji stálou lokalitu pro všechny časy. Podobně magzhen čili vládcova čtvrť byla v principu umístěna na okraji města, dosti daleko od nepokojů a lidových

jektivní odraz tohoto komplexního systému prostoro-
vě-funkčního umístění, občané vyvinou velmi uhlazené
formy osobního a profesionálního chování, etikety a
stylu. To je město, které rodí civilizaci a civilizovaný
život.

Začne existovat udržování práva a pořádku v rámci
velkého města, s jeho spleťtým vzorem fyzické funkční
integrace a separace, velkou různorodostí jurisdikcí,
soudců, arbitrů a vynucovacích agentur jakožto pří-
davku k sebeobraně a soukromé ochraně. Bude zde to,
co by člověk mohl nazvat správou (governance) ve
městě, ale nebude zde žádná vláda (stát).³² Pro to, aby
vznikla vláda, je nutné, aby jeden z těchto soudců,
rozhodce nebo vynucovacích agentur uspěl v tom, že
se ustanoví sám jakožto monopolista. Tj., musí být
schopen trvat na tom, že žádný občan si nemůže vy-
brat nikoho jiného než jeho, jakožto soudce anebo

revolt. Vedle ní a pod její ochranou byla mellah čili židovská čtvrť. Mosaika
byla kompletní velkou různorodostí obytných čtvrtí rozdělených rasou a
náboženstvím: těch bylo v Antiochii samotné 45. „Město bylo shlukem
různých čtvrtí, všechny žily ve strachu z masakrů.“ Tak západní kolonisté
s rasovou segregací nikde nezačali — ačkoliv ji nikde nepotlačili.“ (Braduel,
A History of Civilizations, [New York: Penguin Books, 1995], str. 66).

³² Viz Otto Brunner, *Sozialgeschichte Europas im Mittelalter* (Göttingen:
Vandenhoeck and Ruprecht, 1984), kap. 8; Henry Pirenne, *Medieval Cities*
(Princeton, N. J.: Princeton University Press, 1969); Charles Tilly a Wim P.
Blockmans, edice., *Cities nad the Rise of States in Europe, 1000-1800*
(Boulder, Colorado: Westview Press, 1994); Boudewijn Bouckaert, „Be-
tween the Market and the State: The Wold of Medieval Cities,“ in *Values
and the Social Order*, sv. 3, *Voluntary versus Coercive Orders*, Gerard
Radnitzky, ed. (Aldershot, U. K.: Avebury, 1997). Mimochodem, velmi
pomlouvaná židovská ghetta, která byla charakteristická pro evropská
města ve středověku, nesvědčila o podřízeném právním statusu poskytnu-
tém Židům nebo o antisemitské diskriminaci. Naopak ghetto bylo místem,
kde si Židé užívali kompletní samosprávy, a kde platilo rabínské právo. Viz
k tomuto Guido Kisch, *The Jews in Medieval Germany* (Chicago: University
of Chicago Press, 1942); viz také Erik von Kuenhelt-Leddihn, „Hebrews and
Christians,“ *Rothbard-Rockwell Report* 9, č. 4 (duben 1998).

rozhodce poslední instance a musí úspěšně potlačit jakéhokoliv jiného soudce nebo rozhodce, kteří by mohli převzít stejnou roli (čímž by mu konkurovali). Zajímavější, než otázka toho, co je to vláda, jsou nicméně následující otázky: Jak je možné, že jeden soudce může získat soudní monopol, když stávající ostatní soudci budou přirozeně takovému pokusu oponovat; a co to výslovně učiní možným, a co předpokládá vytvoření monopolního práva a řádu v nějakém velkém městě, tj. nad teritoriem s etnicky, kmenově a/nebo rasově smíšenou populací?

Prvně, téměř z definice plyne, že s vytvořením městské vlády mezirasové, kmenové, etnické a klanové-rodinné napětí vzroste, protože monopolista, kdokoli jím je, musí být jednoho etnické pozadí, než jiných pozadí; proto to, že se stane monopolistou, bude považováno občany jiných etnických skupin jako urážlivá porážka, tj. jakožto akt arbitrární diskriminace proti lidem jiné rasy, kmene nebo klanu. Jemná rovnováha mírové mezirasové, mezieťnické a mezi-rodinné spolupráce dosažená pomocí spleťtého systému prostorové a funkční integrace (spolčování) a oddělování (segregace) bude narušena. Za druhé tento pohled povede přímo k odpovědi na to, jak jeden jednotlivý soudce může vůbec vymanévrovat ostatní. Ve zkratce, k překonání odporu soutěžících soudců musí monopolista aspirant podepřít svoji podporu veřejným názorem. V etnicky smíšeném prostředí to typicky znamená hrát na „rasovou kartu.“ Předpokládaný monopolista musí pozdvihnout rasové, kmenové nebo klanové uvědomění mezi občany své vlastní rasy, kmene, klanu atd. a slíbit na oplátku za jejich podporu, že bude více než jen nezaujatým soudcem v otázkách týkající se své

vlastní rasy, kmene nebo klanu (to je přesně to, čeho se občané s jiným etnickým původem obávají, tj. že s nimi bude zacházeno hůře, než nestraně).³³

V tomto stádiu této sociologické rekonstrukce pojďme, bez dalšího vysvětlování, krátce představit několik dodatečných kroků vyžadujících to, abychom dospěli k realistickému současnému scénáři stran rasy, pohlaví, společnosti a státu. Přirozeně monopolista se bude snažit udržet svoji pozici a možnost ji převést na dědičný titul (tj. stát se králem). Nicméně, dosáhnout tohoto v etnicky anebo kmenově smíšeném městě je mnohem těžší úkol, než v rámci homogenní venkovské společnosti. Místo toho vlády velkých měst mnohem pravděpodobněji přijmou formu demokratické republiky — s „otevřeným vstupem“ do pozice vrchního vladaře, soutěžících politických stran a lidovým volbám.³⁴ V průběhu politického centralizačního proce-

³³ Pro sociologické zpracování první (před-demokratického) stavu rozvoje městských států, charakterizovaných aristokraticko-patricijskou vládou založenou na rodinách (klanech) a rozdělenou mezi tyto rodiny (klany) a konfliktech rodin viz Max Weber, *The City* (New York: Free Press, 1958), kap. 3. Viz také poznámku 16 dole.

³⁴ Toto tvrzení, týkající se charakteristické demokraticko-republikánské — spíše než monarchistické — formy vlády ve velkých komerčních městech by nemělo být špatně interpretováno jako jednoduchý empiricko-historický problém. Vskutku, formování vlády historicky předcházelo rozvoji velkých obchodních center. Většina vlád byla monarchistickou nebo knížecí vládou, a když poprvé povstala velká komerční města, moc králů a knížat se typicky zpočátku rošířila na tyto nově rozvinuté urbanizované oblasti. Místo toho by shora uvedené tvrzení mělo být interpretováno jako sociologický problém, týkající se nepravděpodobnosti vnitřního původu královské anebo knížecí vlády nad velkými obchodními centry s etnicky smíšenou populací, tj. jakožto odpověď na v zásadě hypotetickou a kontrafaktuální otázku. Viz k tomuto Max Weber, *Soziologie, Weltgeschichtliche Analyse, Politik* (Stuttgart: Kroener, 1964), str. 41-42, kde je poznamenáno, že králové a šlechta, i pokud sídlili ve městech, nebyli nicméně rozhodně městskými králi a městskými šlechtici. Centra jejich moci spočívala mimo města, na venkově a ovládání velkých obchodních center

su³⁵ — územní expanze jedné vlády na účet ostatních — se tento model vlády velkého města, potom stane v podstatě svoji jedinou formou: demokratickým státem provozujícím soudní monopol nad teritoriem s rasově a/nebo etnicky široce rozličnou populací.

III.

Zatímco dnes se soudní monopol vlád rozprostírá typicky daleko za jednotlivé velkoměsto a v některých případech téměř po celém kontinentu, následky vlády (monopolu) na vztahy mezi rasami a pohlavími a na prostorové přiblížení a segregace mohou být pořád nejlépe pozorovány ve velkých městech a jejich úpadku z center civilizace na centra degenerace a rozkladu.

S centrální vládou rozšířenou na velkoměsta a venkov, jsou vytvořeny domácí a cizinci. To nemá bezprostřední vliv na venkov, kde nejsou žádní cizinci (členové různých etnik, ras atd.) Ale ve velkých obchodních centrech, kde je smíšená populace, právní rozlišování mezi domácími a cizími (spíše než mezi etnicky nebo rasově odlišnými vlastníky soukromého majetku) téměř pravidelně povede k nějaké formě nuceného vyloučení a k omezení úrovně mezietnické spolupráce. Navíc s centrálním státem v chodu, faktická segregace a oddělování velkoměsta a venkova bude systematicky omezeno. Ve snaze provozovat svůj soudní monopol musí být centrální vláda schopna vkročit na každé soukromé vlastnictví domácích, a aby tak dělala, musí

bylo jen slabé. Proto se první experimenty s demokraticko-republikánskou formou vlády udávaly charakteristicky ve městech, která se odtrhla a získala nezávislost na svém převážně monarchistickém a venkovském okolí.

³⁵ Eliminující konkurenci a vrozené tendenci státu směrem k centralizaci a územní expanzi — nakonec až do bodu ustavení světové vlády — viz kapitoly 5, 11 a 12 autorovy knihy „Demokracie, Bůh, který selhal.“

převzít kontrolu nad existujícími silnicemi, a také rozšířit existující systém silnic. Rozdílné domácnosti a vesnice tak jsou přivedeny k bližšímu kontaktu, než by mohly preferovat a fyzická vzdálenost a separování města a vesnice se významně zmenší. Tak, bude vnitřně podporována nucená integrace.

Přirozeně tato tendence směrem k nucené integraci skrze monopolizaci silnic a ulic bude nejvýraznější ve velkoměstech. Tato tendence bude dále stimulována jestliže, jak je typické, se vláda usadí v nějakém velkoměstě. Lidově zvolená vláda si neodpustí užití svého soudního monopolu, aby se účastnila přerozdělovacích politik ve prospěch svých voličů stejného etnického či rasového původu, což bude neustále přitahovat stále více členů vlastního kmene. A se změnami ve vládě, bude více členů a také vícero kmenů a různých kmenů přitahováno z venkova do hlavního města, aby získalo buď práci pro stát, nebo sociální dávky. Tím se ve výsledku stane hlavní město nejen relativně „přerostlým“ (zatímco jiná města se zmenší). Ve stejný čas skrze monopolizaci „veřejných“ cest — načež kdokoli může přijít kamkoliv chce — budou tak stimulovány všechny formy etnického, kmenového nebo rasového napětí a nepřátelství.

Navíc, zatímco mezirasová, kmenová a etnická manželství byla dříve málo častá a omezená na horní vrstvu skupiny obchodníků, s příchodem byrokratů a flákačů s různým rasovým, kmenovým a etnickým pozadím do hlavního města, se množství mezietnických manželství zvýší a s ohledem na mezietnické sexuální vztahy — i bez manželství — zvýší se posun od horní vrstvy obchodníků k nižším vrstvám — i k té nejnížší vrstvě příjemců sociálních dávek. Tak spíše než gene-

tická hojnost, je následkem tohoto nárůst genetického úpadku, tendence zesilovaná tou skutečností, že vládní sociální dávky přirozeně vedou relativně k nárůstu porodnosti u příjemců sociálních dávek ve srovnání s porodností jiných členů, obzvláště členů horní vrstvy daného kmene anebo rasy. Jakožto důsledek tohoto nadproporcionálního růstu nižších vrstev a deklasovaných lidí a nárůstu počtu etnicky, kmenově, rasově smíšených potomků zvláště v nižší a nejnižší sociální vrstvě, se bude postupně také měnit charakter demokratické (lidové) vlády. Spíše než aby „rasová karta“ byla v zásadě jediným nástrojem politiky, politika se stává ve vzrůstající míře „třídní politikou.“ Vládnoucí vládci se nemůžou a nebudou se již déle spoléhat na své etnické, kmenové nebo rasové výzvy a podporu, ale se vzrůstající měrou se musí pokusit najít podporu skrze kmenové a rasové linie, výzvami stran universálního (ne specificky kmenového nebo rasového) pocitu nenávisti a rovnostářství, tj. k sociální třídě (nedotknutelní nebo otroci versus páni, pracující versus kapitalisté, chudí versus bohatí atd.)³⁶,³⁷

³⁶ Viz k tomuto Helmut Schoeck, *Envy: A Theory of Social Behavior* (New York: Harcourt, Brace and World, 1970); Rothbard, *Egalitarianism as a Revolt Against Nature and other Essays*; a zvláště „Freedom, Inequality, Primitivism and the Division of Labor,“ v *Ibid*.

³⁷ Pro sociologické pojednání o tomto druhém — demokratickém, anebo „plebejském“ — stupni v rozvoji městské vlády, založené a rozdělené na třídách a „třídních konfliktech“ (spíše než na klanech a rodinných konfliktech, jako tomu bylo během předcházejícího vývojového stádia vládnutí), viz Max Weber, *The City*, kapitola 4. V kontrastu k patricijské městské vládě, plebejská vláda, Weber poznamenává, je charakteristická: „změněným konceptem přirozeného práva... Začátek legislativy je shodný se zrušením patricijské vlády. Legislativa původně brala formu charismatických ustanovení asymetřů [guvernérů držících moc po omezený čas]. Ale brzy bylo přijato nové vytváření trvalého práva. Ve skutečnosti nová legislativa ze shromáždění se stala tak obvyklou, že vytvářela trvalý tok. Brzy byla čistě světská administrace spravedlnosti aplikovaná na právo nebo v Římě na

Rostoucí přimíchání třídně egalitářských politik do již dříve existujících kmenových politik vede k ještě více rasovým a sociálním tensím a nepřátelství, a také k většímu rozbujení populace nižší třídy a populace deklasovaných. Navíc k jistým etnickým nebo kmenovým skupinám, které jsou vytlačeny z velkoměst vlivem výsledků kmenových politiky, budou se vzrůstající měrou opouštět také členové horních vrstev všech etnických anebo kmenových skupin velkoměsta ve prospěch předměstí (jen aby byli následováni — pomocí veřejné (vládní) dopravy — těmi lidmi, jejichž chování se snažili uniknout).³⁸ S horními vrstvami a obchodníky opouštějícími ve velkých počtech velkoměsto bude nicméně jedna z posledních zbývajících

instrukce soudce. Tvorba zákonů dosáhla takového těkavého stavu, že nakonec v Aténách byla na lidi směřována otázka, zda existující zákony by měly být zachovány nebo pozměněny. Tak se stalo akceptovaným předpokladem, že právo je uměle vytvářeno, a že by mělo být založeno na souhlasu těch, na které je aplikováno.“ (str. 170-171). Podobně ve středověkých městských státech Evropy „ustavení vlády lidu mělo podobné důsledky... To též chrtilo obrovské edice městských zákonů a kodifikovalo zvykové právo a soudní právo, čímž vytvářelo nadbytek nařízení všeho druhu a přemíru úředníků“ (str. 172). V ruku v ruce se změnou konceptu práva šlo jiné politické vedení. „Politická spravedlnost lidového systému s jeho systémem oficiálního špehování, jeho preferováním anonymní žaloby, urychlování vyšetřovacích procedur proti magnátům a zjednodušené důkazní břemeno (pomocí „obecně známé věci“) byly demokratickým protějškem benátských soudních procesů [aristokratického-patricijského] Koncilu deseti. Objektivně byl lidový systém identifikován pomocí: vyloučením všech členů rodin se šlechtickým stylem života z úřadu; povinností prominentů slíbit dobré provádění činností; podrobení rodin prominentů pod kauci pro všechny členy rodiny; ustavení speciálního kriminálního práva pro politické přestupky magnátů, zvláště pro urážky cti člena lidu; zákaz šlechticům nabývat vlastnictví, které hraničí s vlastnictvím člena lidu bez svolení tohoto člena lidu... poněvadž šlechtické rodiny mohly být výslovně přijaty jakožto část populace, byly [nicméně] i lidové úřady téměř vždy obsazeny šlechtici...“ (str. 160-161).

³⁸ Viz k této tendenci Edward Banfield, *The Unheavenly City Revisited* (Boston: Little, Brown, 1974).

civilizačních sil oslabena, a co to co je ponecháno ve velkoměstech bude představovat ve vzrůstající míře negativní výběr populace: vládní byrokraté, kteří zde pracují, ale už zde nebydlí a podsvětí a psanci ze všech kmenů a ras, kteří zde ještě žijí, kteří se vzrůstající měrou nepracují, ale přežívají na sociálních dávkách. Právě jako ve Washingtonu, D. C.

Když už by si jeden mohl myslet, že věci by se nemusely možná zhoršovat, zhorší se. Poté, co se hrálo rasovou a třídní kartou a tyto vykonaly svoji devastační práci, vláda se obrátí ke kartám sexu a genderu, a „rasová spravedlnost“ a „sociální spravedlnost“ jsou doplněny „genderovou spravedlností“.³⁹ Ustavení vlády — soudní monopol — nejen, že představuje to, že bývalé oddělené jurisdikce (pro příklad v rámci etnicky nebo rasově oddělených oblastí) jsou nuceně integrovány; představuje to také ve stejném čase to, že bývalá plně integrovaná jurisdikce (v rámci domácností a rodin) bude nuceně rozbita nebo i rozpuštěna. Namísto toho, aby mezi-rodinné anebo domácí záležitosti (včetně pro příklad takových věcí jako je potrat) byly posuzovány a rozhodovány v rámci rodiny hlavou domácnosti anebo členy rodiny⁴⁰, tím, že je soudní monopol ustaven, jeho představitelé — vláda — se také stanou a budou se přirozeně snažit rozšířit svoji roli soudce a rozhodce poslední instance ve všech rodinných otázkách. Pro získání lidové podpory pro svoji roli vlády (kromě toho, že hraje jednou kmenovou, raso-

³⁹ K tomu viz Murray N. Rothbard, „The Great Women's Lib Issue: Setting it Straight,“ v *Egalitarianism as a Revolt Against Nature and Other Essays*; Michael Levin, *Feminism and Liberty* (New Brunswick, N.J.: Transaction Publishers, 1987).

⁴⁰ Viz Robert Nisbet, *Prejudices: A Philosophical Dictionary* (Cambridge, Mass.: Harvard University Press, 1982), str. 1-8, 110-117.

vou anebo sociálně třídní kartou proti jiným) bude pravděpodobně podporovat rozvraty v rámci rodiny: mezi pohlavími — manžel a manželka — a generacemi — rodiče a děti.⁴¹ Opět toto bude obzvláště viditelné ve velkoměstech.

Každá forma vládního státu blahobytu — povinné transfery bohatství nebo příjmu od těch co, mají k těm co, nemají, snižuje hodnotu osobního členství v rozšířeném systému rodinných domácností jakožto společenského systému vzájemné kooperace a pomoci a asistence. Manželství ztrácí hodnotu. Pro rodiče je omezena hodnota a význam „dobrého“ vychování (vzdělání) jejich vlastních dětí. Tomu odpovídá to, že děti přičítají menší hodnotu svým rodičům a mají k nim menší respekt. Velké koncentraci příjemců sociálních dávek ve velkoměstech se přičítá již velmi pokročilý rozklad rodin. Při vzývání pohlaví a generace (věku) jakožto zdroje pro politickou podporu a při podporování a přijímání pohlavní (genderové) a rodinné legislativy, je trvale oslabována autorita hlav rodin a domácností a „přirozená“ mezigenerační hierarchie v rámci rodin a hodnota vícegenerační rodiny jakožto základní jednotky lidské společnosti mizí. Opravdu, jak by mělo být jasné, jakmile vládní zákony a legislativa potlačují rodinné právo a zákony (včetně vnitřních rodinných uspořádání ve spojení s manželstvím, rodinou dohodou o výchově potomků, dědictvím atd.), hodnota a význam instituce rodiny se může jen systematicky rozpadat. Co je to za rodinu, jestliže nemůže, být jen najít a umožnit svoje vlastní vnitřní zákony a příkazy! Ve stejný okamžik, jak by mělo být také zřejmé, což ale

⁴¹ Viz k tomu Murray N. Rothbard, „Kid Lib,“ in *Egalitarianism as a Revolt Against Nature and Other Essays*.

nebylo úspěšně rozpoznáno, z pohledu vládnoucích vladařů musí být jejich schopnost zasahovat do vnitřních rodinných otázek považována za konečnou odměnu a vrchol jejich vlastní moci. Vytěžení kmenové nebo rasové záště anebo třídního nepřátelství pro něčí výhodu je jednou věcí. Dalším jiným úspěchem je využití sporů vyvstávajících v rámci rodiny k rozbití celého — obecně harmonického — systému nezávislých rodin: vykořenění jednotlivců z jejich rodin tak, aby byli tito izolováni a atomizováni, zvyšuje moc státu nad těmito. Tedy, když je zavedena vládní rodinná politika rozvody, život single, rodiny s jedním rodičem a nemanželské děti, incidenty mezi rodiči, manžely a zanedbávání dětí anebo jejich zneužívání a rozmanitost a četnost „netradičních“ životních stylů (homosexualita, lesbismus, komunismus a okultismus) rovněž narostou na početnosti.⁴²

Paralelně k tomuto vývoji zde dojde k postupnému, ale trvalému nárůstu kriminality a kriminálního chování. Za monopolního patronátu bude právo nevyhnutelně převedeno do legislativy. Jakožto výsledek se objeví nekončící proces redistribuce příjmu a majetku ve jménu rasové, sociální a/nebo genderové spravedlnosti, samotná idea spravedlnosti jakožto universálních a neměnných principů chování a spolupráce bude narušována a nakonec zničena. Spíše než, aby bylo chápáno jako něco již dříve existujícího (co musí být objeveno), je právo chápáno jakožto vládou vytvářené právo (legislativa). Adekvátně k tomu se nejen, že zvýší právní nejistota, ale jakožto reakce stoupne i společenská

⁴² Viz k tomu Allan C. Carlson, „What Has Government Done to Our Families?“ *Essays in Political Economy* (Auburn, Ala.: Ludwig von Mises Institute, 1991); Bryce J. Christensen, „The Family vs. the State,“ *Essays in Political Economy* (Auburn, Ala.: Ludwig von Mises Institute, 1992).

míra časové preference (tj. lidé se obecně stanou více orientovanými na současnost a mají se vzrůstající měrou kratší plánovací horizont). Bude podporován morální relativismus. Pokud zde není nic takového, jako je konečná pravda, potom zde také není taková věc jako absolutní špatnost. Opravdu, co je správné dnes, může být špatné zítra a naopak. Rostoucí časové preference zkombinované s morálním relativismem potom poskytují výbornou živnou půdu pro zločnce a zločny — tendenci zvláště zřejmou ve velkých velkoměstech. Je to právě zde, kde je rozpad rodin nejpokročilejší, kde existuje největší koncentrace pobíratelů sociálních dávek, kde proces genetické degenerace postupuje dále, a kde kmenové a rasové napětí je, jakožto výsledek nucené integrace, nejzhoubnější. Spíše než centry civilizace, se velkoměsta stávají centry společenského rozpadu a žumpy duševního a morálního úpadku, korupce, brutality a zločinu.⁴³

IV.

Co z tohoto plyne? Jasně to, že západní civilizace jde směrem k sebezničení už po dost dlouhý čas. Může být toto směřování zastaveno, a pokud ano, tak jak? Přál bych si, abych mohl být optimistickým, ale nejsem si jist, zda je zde dostatečný důvod pro optimismus. Aby bylo jasno, historie je v konečném důsledky určena idejemi a ideje se můžou, přinejmenším v principu, rychle změnit. Ale proto aby se ideje změnily, není

⁴³ Viz k tomu Edward C. Banfield, „Present-Orientedness and Crime,“ in *Assessing the Criminal*, Randy E. Barnett and John Hagel, eds. (Cambridge, Mass.: Ballinger, 1977); David Walters, „Crime in the Welfare State,“ in *Criminal Justice?: The Legal System vs. Individual Responsibility*, Robert J. Bidinotta, ed. (Irvington-an-Hudson, N.Y.: Foundation for Economic Education, 1994); také viz James Q. Wilson, *Thinking About Crime* (New York: Vintage Books, 1985).

dostatečné pro lidi vidět to, že je něco špatně. Přinejmenším významný počet lidí musí být tak inteligentní, aby rozpoznal to, co je špatně. Tj., musí porozumět základním principům, na kterých spočívá společenská lidská spolupráce — přesně ty principy, které jsou vysvětlené zde. A musí být úspěšní v tom, aby měli moc jednat podle svého pohledu. Ale je to přesně to, o čem člověk musí se vzrůstající měrou pochybovat. Civilizace a kultura mají genetický (biologický) základ. Nicméně, jakožto výsledek etatismu — nucené integrace, rovnostářství, politik státu blahobytu a destrukce rodiny — genetická kvalita populace zajisté upadá.⁴⁴ Opravdu, jak by nemohla upadat, když je úspěch systematicky trestán a selhání odměňováno? Jedno zde záměrně anebo nezáměrně, stát blahobytu podporuje rozšiřování intelektuálně a morálně podřadných lidí a výsledky by byly i horší, pokud by zde nebyla ta skutečnost, že míra zločinnosti je obzvláště vysoká mezi těmito lidmi, a že mají tendenci se často navzájem eliminovat.

Nicméně, i když toto vše nedává mnoho naděje pro budoucnost, všechno není ztraceno. Pořád zde zůstávají nějaké kapsy civilizace a kultury. Ne ve velkoměstech a metropolitních oblastech, ale na venkově. Aby mohly být tyto zachovány, musí být splněno několik požadavků: Stát — soudní — monopol musí být rozpoznán jakožto zdroj decivilizace: státy nevytvářejí právo a řád, ničí ho. Rodiny a domácnosti musí být uznány jako zdroje civilizace. Je důležité, aby hlavy rodin a domácností opět potvrdily svoji konečnou autoritu

⁴⁴ Viz k tomu Seymour W. Itzkoff, *The Decline of Intelligence in America* (Westport, Conn.: Praeger, 1994); v idem, *The Road to Equality: Evolution and Social Reality* (Westport, Conn.: Praeger, 1992).

soudce ve všech vnitřních rodinných záležitostech. (Rodiny musí být prohlášeny exteritoriálním územím stejně jako cizí vyslanectví.) Dobrovolná prostorová segregace a diskriminace musí být uznány jakožto nikoliv špatné věci, ale jakožto dobré věci, které usnadňují mírovou kooperaci mezi různými etniky a rasovými skupinami. Sociální péče musí být uznána jakožto záležitost exkluzivně rodinná a dobrovolně charitativní a stát blahobytu jakožto nic jiného než dotování nezodpovědných.

III. OTEVŘENÉ HRANICE ANO NEBO NE? NE!

*„Pokud si muslimové chtějí místo našeho občanského zákoníku uspořádat svoje soukromé vztahy podle práva šaría, proč by nám to mělo vadit?“
(Ing. Martin Pánek, kulturní marxista, stoupenec imigrace a ředitel Liberálního institutu)*

[Autor Michael S. Rozeff, 6. III. 2019]

Jsem proti otevřeným hranicím. Myslím, že to zcela evidentně zničí zemi. Následky budou zahrnovat neschopnost měst a států zvládnout poptávku, která je na ně kladena ve všech sférách: policie, vzdělání, sociální péče, kontrola nemocí, hlodavců, řádného bydlení, dopravní kontrola atd. Tyto břemena budou spojena s náklady, které ponесou daňoví poplatníci.

Otevřené hranice budou mít negativní dopad na státní politiku a politický systém, posunou ho k méně libertariánské pozici. To je jeden ze základních argumentů, které učinil Hans Hermann Hoppe ve svém článku „Realistické libertariánství“ (mises.cz). Při zvažování otázek ohledně politiky, přemýšlím v rovině tří obecných výstupů. Za prvé máme existující systém (pozice A) společnosti a vlády. Přinese navrhovaná změna v naší současné pozici A více libertariánský systém (pozice B) anebo méně libertariánský systém (pozice C)?

Toto je obecná metoda analýzy. Pro příklad takovéto analýzy vezmeme minimální mzdu. Povede eliminace minimální mzdy (A) k více libertariánské (B) anebo méně libertariánské (C) společnosti? Existují tisíce článků napsaných libertariány, které používají tento

přístup. Často je výstupem analýzy to, že dojde k omezení v iniciaci násilí (jde se od A k B) anebo ke vzestupu tohoto násilí (jde se od A k C).

Nelimitovaná masová imigrace bude podporovat více masové demokracie v USA.⁴⁵ Více demokracie odporuje zavádění libertariánských principů. Zahrnuje vícero hlasování o vícero záležitostech, a výsledkem je větší iniciace násilí skrze politiku. Navíc, rozšiřující se a intenzivnější demokracie vytváří mnoho nepořádku a násilností, že to často končí poptávkou po řádu silného diktátora. Výsledkem je autoritativní vláda. Usuzuji, že větší břímě masové demokracie skrze masovou nekontrolovanou imigraci nás posune směrem k méně libertariánské zemi. Posuneme se z pozice A k pozici C a ne k pozici B.

Demokracie v USA nikdy nebyla konstantní. Nerovnoměrně narůstala od doby počátků USA. Jak demokracie narůstala, svoboda a práva se umenšily. Podívejte se [SEM](#) na některá tvrzení, které snižují význam demokracie. Muži, kteří nám dali republiku, odmítali demokracii jako formu naší vlády: „V době svého vzniku, Spojené státy nebyly demokratickým národem — byly od něj dost vzdálené. Samotné slovo „demokracie“ mělo pejorativní podtext, vyvolávající obrázky nepořádku, vlády neschopných a i vládu davu. V praxi navíc relativně málo členů národa bylo oprávněno se účastnit voleb: mezi těmi, co byli z voleb vyjmuti, byla

⁴⁵ *Poznámka překladatele:* Afričan, který zbohatne, za to nevděčí svému úsilí, nýbrž přízni bůžků, duchů nebo pouhé náhodě. Proto cítí povinnost se o výsledky své práce rozdělit s kolektivem. To platí i pro Indiány a Romy (Kohout, P. *Dramata a frašky ekonomie*. Příbram: Pistorius & Olšaňská 2011, str. 148). Jak myslíte, že budou tito lidé hlasovat, pokud jde o ochranu soukromého majetku?

většina černochoů, Indiánů, žen, mužů, kteří nedosáhli své plnoletosti a bílých mužů, kteří nevlastnili půdu.

„John Adams, který podepsal deklaraci nezávislosti a pozdější president, napsal v roce 1776, že žádné dobro nevzejde z toho, kdyby se dalo volební právo většímu množství Američanů: „Závisí na tom, pane, je nebezpečné zpřístupnit takovýto plodný zdroj sporů a hádek, jež by se otevřel pokusy změnit kvalifikaci voličů; nemělo by to konec. Vyrostou nové nároky; ženy budou požadovat hlasovací právo; výrostci mezi 12 a 21 lety si budou myslet, že jejich právům není dosti věnováno; a každý muž, který nemá ani vindru, bude požadovat rovný hlas, jako mají ostatní, ve všech záležitostech státu. To povede k tendenci ke spletení a zničení všech rozdílů a sražení všech hodnotí na jednu společnou úroveň.“

Pokud jsou hranice otevřené, zůstává teritoriální monopol státu. Imigrační otázka není otázkou státu versus bezstátní společnosti. Je to otázkou stupně libertariánských principů, které stát bude mít ze dvou alternativ: nekontrolované imigrace (otevřené hranice) a kontrolované imigrace. Věřím, že můj argument je v podstatě stejný jako argument H. H. Hoppeho; ale pokud jsem ho překroutil, příliš zjednodušil anebo rozměnil, potom je to má chyba a ne Hoppeho chyba.

IV. HOPPE A IMIGRACE

[Autor: Bionic Mosquito. Vyšlo 9. VIII. 2018, <http://bionicmosquito.blogspot.com/2015/08/hoppe-and-immigration.html>]

Dostal jsem ještě jeden Hoppeho článek o imigraci mailem od někoho, kdo nesouhlasí s Hoppeho pohledem na tuto otázku. Ten článek se nazývá „On Free Immigration and Forced Integration“. Hoppe prochází otázkou toho, kdo vlastní majetek. V anarchokapitalismu je to jasné: všechno majetek je vlastněn jednotlivci anebo soukromými entitami. Za takových okolností se zdá být těžké nesouhlasit s Hoppeho závěry ohledně imigrace. Potom se Hoppe přesunuje k některým typům monarchie a končí pohledem na dnešní západní demokracie. Zde nastává to, že se tato záležitost stává pro některé mlhavou. Někteří jsou neochotní anebo neschopní rozšířit princip, který zní perfektně ve společnosti s kompletním soukromým vlastnictvím a aplikovat jej na dnešní svět.

Mám dvě myšlenky ohledně této záležitosti:

Především, diskuse se stává tak zamlženou proto, že stát je právě uprostřed všeho toho. Pokud máme stát DÁN, navrhuji, že jako jediné legitimní funkce státu má být zajišťování vlastnictví a života těch, co žijí pod jeho jurisdikcí — nazvěme to vzájemnou pomocnou společností pro uzákonění a vynucení NAPu. Stát nemá žádnou legitimní funkci dovolovat jiným přijít na mé vlastnictví bez povolení. Můžete říci, můžeš je držet mimo svůj trávník; stát tě nedonucuje, abys je bral do své koupelny. Byli byste měli celkem dost pravdu (myslím ale, že ohledně tohoto se vsázet nebudu.).

Moje vlastnictví je více než jen můj dům nebo podniky. Myslím, že nemusíme jít do diskusí stran utrácení dolarů z daní, a kde se tyto daňové dolary na prvním místě vybírají. Tak pokud ignorujeme toto, tak se může říci, že stát (pokud je dán) by neměl provozovat legitimní funkci ochrany mého vlastnictví a místo toho by měl provádět nelegitimní funkci rozdávání mého majetku. A nějak takhle je to požadováno některými libertariány.

Za druhé: vlastnická práva versus pozitivní práva. Již jsem toho napsal dost na toto téma v předcházející stati (bionicosquito.blogspot.com). Jen zde provedu shrnutí: moje právo diskriminovat na mém vlastnictví převažuje právo kohokoliv jiného přijít na mé vlastnictví. Což nás vede nazpět k prvnímu bodu. A je to tento bod, kde Hoppe uzavírá: „Současná situace ve Spojených státech a západní Evropě nemá nic společného se „svobodnou“ imigrací. Je to nucená integrace, jasně a prostě...“

Vidíte, že vše závisí na tom, čím hledisko zvažujete: majetkové právo toho, kdo již vlastní majetek anebo pozitivní právo někoho, kdo se chce na něj přemístit. Když jsou tyto práva v konfliktu, které má přednost v libertariánské společnosti — nebo i v libertariánské teorii? Je nutné to vysvětlovat? Hoppe přidává velmi osvědčené pozorování, poté, co popsal to, proč je decentralizace státní autority a lokalizace rozhodnutí týkajících se imigrace správnou cestou k odstranění zmatku stran záležitostí imigrace: „...řešení otázky ‚naturalizace‘ nějak podle švýcarského modelu, kde lokální sněmy a ne centrální vláda, určují, kdo se může a nemůže stát švýcarským občanem.“

V dnešním statistickém světě, je nejbližším modelem v pokročilé ekonomice lokalizace a decentralizace Švýcarsko. Švýcaři nezvažují, že všichni možní příchozí budou residentí anebo občané. Není to národnostní otázka, ale lokální rozhodnutí. A může to trvat roky anebo dekády než se vaši sousedi rozhodnou, že jste již kvalifikovaným. Kdo má právo rozhodovat, kdo bude někde bydlet — ti, co tam již bydlí nebo ti, co by tam rádi bydleli? Je to majetkové právo anebo pozitivní právo? Švýcaři odpověděli tuto otázku správně — pravděpodobně právě tak, jak by byla odpovězena na mnoha místech. Nikdo nemá právo se přistěhovat; musí být pozván.

Přidám další příklady: asociace majitelů domů, bytů, kondominií, hotelů, zábavných parků, multinájemných kancelářských budov, společnosti všeho druhu. Každé z těchto — v oblastech, kde vláda neustanovila „nucenou integraci“, aby chvilu užil Hoppem stvořený výtečný termín — mají pravidla a směrnice pro ty, kteří by rádi vstoupili. Nedovolují vstup všem možným zákazníkům, kteří mají všelijaké možné chování. Neumožňují nezvaným návštěvníkům volné použití restaurací, sprch, telefonů a internetu. Nedovolují neoprávněné okupování dočasně neobsazených konferenčních místností anebo hotelových pokojů. Nepovolují stanování ve společných prostorech, jako jsou chodby nebo předsíně. Ve všech těchto případech vlastníci kontrolují vstup na jejich vlastnictví. To je to, jak by vypadala libertariánská, svobodná imigrační politika. A i ve státem kontrolovaném světě, pokud existuje.

Vím, co by levicoví libertariáni řekli: „neměla by existovat takováto diskriminace.“ Já jim odpovídám:

máte svobodu otevřít svůj dům všem přichozím. V každém případě, neodmyslitelným aspektem vlastnictví je diskriminace — jak Hoppe tak dobře vysvětluje. A to nás přivádí nazpět k základní záležitosti — rozdílu mezi pravicí a levicí. Diskriminace nebo nediskriminace? Majetková práva nebo pozitivní práva? Tomuto konfliktu není možné se vyhnout. Mám právo na můj dům. Nikdo jiný nemá právo na můj dům. Tento jednoduchý koncept může být rozšířen na komunitu a zemi. Že stát provozuje mnoho nelegitimních funkcí, by nemělo člověka odvracet od jedné z několika málo legitimních funkcí státu (pokud tu stát zatím je) — ochraňovat moje vlastnictví v duchu, který zajedno s principem neagrese.

V. LUDWIG VON MISES O IMIGRACI

[Vyšlo na Mises.org dne 28. VIII. 2018. Autor Jeff Deist]

V kapitole z knihy „Liberalismus“ nazvané „Svoboda pohybu“, Mises přistupuje k imigraci jak z ekonomické tak sociální perspektivy: „Prvně jako politiky odborů a potom jako politiky národního protekcionismu“: „Pokusy obhájit na ekonomickém podkladě politiku omezování imigrace jsou tak odsouzeny k nezdaru od počátku. Nemůžou zde být sebemenší pochyby o tom, že imigrační bariéry zmenšují produktivitu lidské práce. Když odbory v USA anebo Austrálii omezují imigraci, bojují nejen proti zájmům pracujících ze zemí ve zbytku světa, ale také proti zájmům všech ostatních ve snaze zajistit si pro sebe zvláštní privilegia. Přesto zůstává nejisté, zda vzestup v obecné produktivitě lidské práce, který může být zajištěn ustanovením kompletní svobody migrace, by nebyl tak velký, že by zcela kompenzoval členům amerických a australských odborů ztráty, které by mohly utrpět kvůli imigraci cizích pracovníků.“⁴⁶

Restrikce imigrace potom jsou ne-ekonomickými překážkami uvalenými na pracovní sílu, a to stejným způsobem jako restrikce na zboží. Slouží k udržení mezd uměle vysoko stejně jako protekcionistické tarify. Ale Mises nebyl slepý ke kulturním záležitostem, které se týkají masové imigrace: „Pracovníci USA a Austrálie nemohou uspět v uvalení restrikcí na imigra-

⁴⁶ Poznámka překladatele: Stojí za pozornost, že Mises tu operuje s termínem migrující pracovníci a nikoliv příjemci sociálních dávek. Imigrace za sociálními dávkami byla tehdy nemyslitelná.

ci, jestliže nemají ještě jeden argument na podporu své politiky. Potom všem, i dnes je síla jistých klasicko-liberálních principů a idejí tak velká, že nikdo proti nim nemůže bojovat, pokud nepředloží údajně vyšší a důležitější zřetel, který je nadřazený zájmu dosažení maximální produktivity. Již jsme viděli, jak jsou citovány, národní zájmy pro obhajobu protekcionistických cel. Po stejných ohledech se volá v případě omezení imigrace. Za absence jakýchkoliv bariér, ohromné hordy imigrantů z relativně přelidněných oblastí Evropy by, jak je tvrzeno, zaplavili Austrálii a USA. Mohou přijít v tak velkých počtech, že by nebylo možno nadále počítat s jejich asimilací. Jestliže v minulosti se imigranti přišlí do Ameirky brzy adaptovali na anglický jazyk a americké způsoby a zvyky, tak to bylo částečně kvůli tomu faktu, že nepřicházeli najednou ve velkých počtech. Malé skupiny imigrantů, které se rozložily po širokém území, se rychle integrovaly do většího tělesa amerického lidu. Jednotliví imigranti byli již napůl asimilovaní, když přistáli na americké půdě další imigranti. Jedním z nejdůležitějších důvodů pro tuto rapidní národní asimilaci byl ten fakt, že imigranti z cizích zemí nepřicházeli v příliš velkých počtech. Toto věří se, by se nyní změnilo a je zde reálné nebezpečí, že převaha anebo přesněji exkluzivní dominace Anglosasů v USA by byla zničena. Zvláště velká obava panuje, v případě velké imigrace žluté rasy z Asie. Možná pravděpodobně jsou tyto obavy přehnané v případě USA. Co se týká Austrálie, určitě přehnané nejsou. Austrálie má přibližně stejný počet obyvatel jako Rakousko; její plocha je nicméně stokrát větší než v případě Rakouska a její přírodní zdroje jsou jistě nesrovnatelně bohatší. Kdyby Austrálie byla otevřena imigraci, může být s velkou

pravděpodobností předpokládáno, že její populace by se v několika letech sestávala z Japonců, Číňanů a Malajců.“⁴⁷

Přestože byl silně proti-nacionalistický a proti kolonialismu, Mises rozuměl přirozenému strachu těch, co se obávali „záplavy“, když uznával Lockeho argument pro usídlení: „Averse, kterou většina lidí cítí vůči cizím národnostem a speciálně vůči jiným rasám je evidentně příliš velká, aby se dalo připustit pokojné usazení takovýchto antagonistů. Stěží si můžeme představit, že Australané dobrovolně povolí imigraci evropských neanglických národů a je zcela mimo diskusi, že by měli povolit Asiatům vyhledávat práci a trvalé bydlení na jejich kontinentě. Australané anglického původu trvají na tom, že skutečnost, že to byli Angličané, kteří prvně zpřístupnili tuto půdu pro osídlení, dává Angličanům speciální právo výlučného vlastnictví celého kontinentu po všechny nadcházející časy.

Ale Mises, syn někdejší záplatované Rakousko-Uherské říše, také jasně porozuměl hodnotě sebeurčení jako něčemu, co je velmi odlišné od šovinismu anebo rodného natavismu. Zájmy etnických anebo lingvistických menšin by neměly být odmítány: „Současní obyvatelé těchto favorizovaných zemí se obávají, že za nějaký čas by se mohli sami stát menšinami v jejich vlastních zemích, a že by mohli potom muset trpět strachy z národní persekuce, kterou například zažívají dnes Němci v Československu, Itálii a Polsku. Nemůže být popíráno, že tyto obavy jsou oprávněné. Z důvodu enormní moci, která dnes stojí pod rozkazy

⁴⁷ *Poznámka překladatele:* Dnes je populace Austrálie asi 2,5× větší než v případě Rakouska. Jde tedy o zhruba středně velký stát, co se obyvatel týče. I tak by dnes jeho populace byla přechíslena zřejmě poměrně dost rychle.

státu, národní menšina musí očekávat to nejhorší od většiny jiné národnosti. Jakmile je stát obdařen rozsáhlými silami, které dnes má, což veřejný názor považuje za správné, pomýšlení na život ve státě, jehož vláda je v rukách členů cizího národa, je nutně hrozné. Je hrozné žít ve státě, ve kterém je každý pohyb vystaven persekuci — maskující se pod vzezření justice — od vládnoucí majority. Je děsivé být postižen i jako dítě ve škole na účet své národnosti a být bezprávný před každou soudní a administrativní autoritou, protože člověk přísluší k národnostní menšině.⁴⁸

Jak zjistil dr. Joe Salerno ve své seminární práci „Mises on Nationalism, the Right of Self-Determination, and the Problem of Immigration,“ Mises byl mimořádně pečlivý v rozlišování mezi „militantním“ anebo „agresivním“ nacionalismem a mírovým, liberálním nacionalismem, které nevyhledává podrobování doma anebo expanzi do zahraničí: „Tak pro Misese výběr nebyl nikdy mezi nacionalismem a nemastným atomickým ‚globalismem‘; reálný výběr stál buď mezi nacionalismem, který byl kosmoplitní a chopil se universálních práv jednotlivce a svobodného trhu anebo militantním nacionalismem zaměřeným na podmaňování a útlak jiných národů. On přičítal vzestup antiliberálního nacionalismu selhání konzistentní aplikace práva na sebeurčení a národní princip a v co největším možném stupni při formování nových politických entit bezprostředně po svržení královského despotismu válkou anebo revolucí. Následkem bylo, že lidé, kteří se lišili jazykem, dědictvím, vírou a tak dále,

⁴⁸ Poznámka překladatele: Nicméně tehdejší státy byly o dost méně mocné než ty dnešní. Tedy s výjimkou fašistické Itálie (od určité doby) a nacionálně socialistického Německa či komunistického SSSR.

byli uměle a nedobrovolně navzájem svázáni arbitrárními politickými pouty. Nevyhnutelným výsledkem těchto mnoho-jazyčných, národnostních států byl útlak menšin většinovou národností, hořké boje o kontrolu nad státním aparátem a vytváření vzájemné a hluboce zakořeněné nedůvěry a nenávisti.“

Salerno také poukázal na Misesův silný názor, že jen liberální, laissez-faire vláda by mohla akceptovat kompletně svobodnou imigraci: „Tak, Mises vidí imigraci jako vždy a všude ‚problém‘ ke kterému není ‚žádné řešení‘, dokud jsou intervencionistické politické režimy normou. Jen když překročení státních hranic členy jiných národů nehrozí být žádnými politickým nebezpečím domorodé národnosti, ‚problém imigrace‘ zmizí a je nahrazen příznivou migrací práce, která vytváří čistou a vzájemnou ekonomickou výhodu pro všechny jednotlivce a lidstvo. Z Misesovy perspektivy, potom řešení imigračního problému není o vydávání nařízení nějakých vágních, ad hoc práv „svobody pohybu“ mezi existujícími pevnými hranicemi států. Spíše je to kompletní laissez-faire liberální revoluce a zajištění práva na soukromé vlastnictví pomocí stálého predefinování státních hranic v souladu s právem na sebeurčení a národním principem. Tehdy — a jen tehdy — může trvalá a bohatství tvořící realokace práce v celém světě vyžadovaná dynamickou kapitalistickou ekonomikou, mírově posloužit bez překotných politických konfliktů.“

Jak uvádí Lew Rockwell, v tomto důležitém smyslu nemůže být dnes Mises prohlašován za advokáta „otevřených hranic“. Mises věřil v klasicko-liberální formu národnosti, nicméně pořád národnosti — a obhajoval politické členění podél kulturních, jazykových a histo-

rických hranic. Byl demokratem, utilitářem a realistou; jeho kosmopolitismus nesahal k vizi bezhraničního a bezstátního světa.⁴⁹ Ale je dobré zohlednit to, že jeho zkušenost s Velkou válkou a svobodu, kterou si užíval, když jel vlakem z Vídně do Londýna bez toho, aby ukazoval pas, silně ovlivnila jeho pohled na imigraci.

Dodatek:

V době druhé světové války von Mises napsal následující: „Tato uvažování nejsou obhajobou pro otevření USA a britských dominií německým, italským a japonským imigrantům. Za současných podmínek by USA a Austrálie mohli jednoduše spáchat sebevraždu připuštěním nacionálních socialistů, fašistů a Japonců. Mohli by rovnou kapitulovat před fýrerem a japonským císařem. Imigranti z těchto totalitních zemí jsou dnes předvojem jejich armád, pátou kolonou, jejíž invaze by učinila všechny opatření na obranu bezcennými. Amerika a Austrálie si můžou zachovat svou svobodu, svoji civilizaci a svoje ekonomické instituce jen pevnými překážkami pro vstup poddaných diktátorů. Ale tyto skutečnosti jsou výsledkem etatismu. V liberální minulosti imigranti nepřicházeli jako

⁴⁹ *Poznámka překladatele:* Nicméně Mises nevylučoval právo na secesi až k jednotlivé vesnici anebo i jednotlivci. Misesovy názory na demokracii se postupně měnily a stávaly se poměrně dosti kritickými. Mises navíc často psal o demokracii ve smyslu svobody volby na trhu. Stojí podotknout, že Mises na rozdíl od některých dnešních českých rádců libertariánů považoval národ za docela přirozenou věc. Viz třeba tyto citace: „Učením se jazyka, dítě vstřebává způsob myšlení a vyjadřování svého myšlení, které jsou určeny jazykem, a tak obdrží pečeť, která může být sotva sejmuta z jeho života.“; „Při formování společného jazyka, politické a kulturní vlivy vždy pracují spolu od samého začátku. Přirozený element v nářečí lidu je to, co bere svoji sílu ze života těch, kdo tak mluví.“ (MISES, L. v. Nation, State and Economy. Indianapolis Liberty Fund 2006 (1919), str. 10 a 18).

předvoj dobývání, ale jako loajální občané svých nových zemí.“ (bawerk.eu). Čili dá se dedukovat, že Mises byl ostře proti tomu, aby mohli do země migrovat lidé nepřátelsky naladěni vůči domorodému obyvatelstvu a jeho zvykům. A obzvláště ze zemí, které nemají žádnou klasicko-liberální tradici.

VI. OTEVŘENÉ HRANICE? LIBERTARIÁN ODPOVÍ VŽDY ANO!, DOKUD HO NENAPADNE ZEPTAT SE ROVNĚŽ VŽDY?

Úvod, který nepotěší

Někteří libertariáni jsou „užitečnými idioty“ pro kulturní marxisty. Ve spoustě oblastí už to je vidět tak, že se vytvořila kategorie left-libertarians, možná se brzy vytvoří i left-anarchocapitalists. A jsou militantně proti konzervativním libertariánům jako Rothbard anebo Hoppe. Podstatné je to „militantně proti“, nesohlasit spolu můžeme bez emocí vždy.

Nově se začínají trhat rovněž levicovější hardcore libertariáni a levicovější anarchokapitalisté (trochu oxymóron), kteří ale paradoxně opuštěním důsledné ochrany vlastnických práv kulturním marxistům pomáhají prosazovat jejich cíle a agendu.

Ono je to však mnohdy jen tím, že dávají důraz na něco jiného, než řekněme konzervativnější libertariáni a konzervativnější anarchokapitalisté.

Hezky je to vidět na otázce otevřených hranic — kde jedni akcentují nesmyslnost arbitrárních hranic států, druzí akcentují nesmyslnost zákazu diskriminace na území státu a/nebo parasitismus na sociálním systému. A je z toho rozkol, neboť lpění na prvním podporuje otevřené hranice, lpění na druhém naopak vede k omezení migrace migrantů.

Politika otevřených hranic je dobro, pokud...

Trocha teorie

Za státu libertarián vždy zjišťuje a poměřuje, pokud a do jaké míry konkrétní politika, poruší vlastnická práva a dle toho se hodnotí, zda je politika dobrá, dobro, nebo špatná, zlo.

Politika otevřených hranic porušuje vlastnická práva vlastníků pozemků na území státu, neboť stát zakazuje diskriminaci.

Podstatné je si najít obsah vlastnického práva — jsou to z římského práva taková ta dílčí práva začínající na „ius“ a vše okolo (zde u práva diskriminovat ius disponenti). To by každý libertarián a anarchokapitalista měl umět i pozpátku.

Vlastnictví věci/svého těla neboli výlučné panství nad věcí/svým tělem má v sobě již obsaženo právo na diskriminaci — je to vyloučení z užívání — vlastník je výlučným uživatelem věci/svého těla a bez jeho souhlasu nesmí nikdo věc/jeho tělo užívat.

Kdokoliv tvrdí, že existuje výjimka z práva na diskriminaci, obhájí vyvlastňování jednoho z dílčích práv obsažených ve vlastnickém právu. U práce je situace obdobná jen s jinými jmény — kdo tvrdí, že někdo musí poskytnout svou práci (např. lékař) jinému, jen obhájí otroctví. Morální je tedy jak neposkytnutí zdravotní péče, tak neupečení dortu bez ohledu na náboženství pekaře a neobslouženého zákazníka. To je dle mne dnes hlavní argument proti otevřeným hranicím.

Určitě už jste slyšeli toto právní: příčina — příčinná souvislost — následek.

Pokud obhajujete otevřené hranice, paradoxně tím dnes obhajujete i vyvlastňování jednoho z dílčích práv

obsažených ve vlastnickém právu, resp. obhajujete otroctví.

Kde to může skončit, zjistíte, kdy si najdete termín *nuda proprietas*, tzv. „holé“ vlastnictví. U otroctví je jasné, kde končí.

Trocha praxe

Být dnes za státu pro otevřené hranice tak ve svém důsledku znamená podporu porušování vlastnických práv podnikatelů, kteří nesmí odmítnout s kýmkoliv uzavřít smlouvu kvůli státnímu zákazu diskriminace (antidiskriminační zákon).

Pak je zde opak, tj. být proti otevřeným hranicím znamená podporu porušování vlastnických práv podnikatelů, kteří nemohou s kýmkoliv uzavřít smlouvu, protože k nim ten člověk nesmí přijít.

Migrantům žádné porušení jejich vlastnických práv nehrozí, neboť právo na vstup na pozemek bez souhlasu vlastníka nemají.

Tlučou se tedy jen dvě politiky, otevřené vs. „zavřené“ hranice. A vy, jako libertariáni, musíte zhodnotit, která ta politika porušuje vlastnická práva více, popř. které porušení je závažnější.

Dnes cca 80 procent obyvatel ČR nechce na území muslimy a africké černochy. V anarchokapitalismu by těchto cca 80 procent nepustilo tyto migranty na své pozemky, neprodalo by jim své výrobky, neposkytlo službu, nepronajalo jim svůj byt.

Naopak pro naprostou většinu obyvatel ČR jsou vítáni migranti z Vietnamu, Ukrajiny, západních zemí Evropy, apod. V anarchokapitalismu by je naprostá většina pustila na své pozemky, prodalo by jim své výrobky, poskytlo službu, pronajalo jim svůj byt.

Dnes, kdy je státem zakázána diskriminace, tak při omezené migraci se státními hranicemi naprostá většina (instinktivně) nepovažuje za porušení práva na diskriminaci, když musí obsloužit migranty z Vietnamu, Ukrajiny, západních zemí Evropy, apod., neboť by je obsloužili, apod. i dobrovolně v anarchokapitalismu.

Naopak, při otevřených hranicích u muslimů a afrických černochů cca 80 procentům povinnost poskytnout službu, prodat výrobek anebo pronajmout byt vysloveně vadí.

Vyvlastnění dílčího práva obsaženého v každém vlastnickém právu věci nebo těla člověka s tím, že nutit někoho poskytnout službu (práci) násilím je otroctví, je mnohem závažnější porušení vlastnických práv než nemožnost poskytnout službu, výrobek, apod. migrantovi, který zde z důvodu „zavřených“ hranic, tj. omezené migrace, nemůže být.

Nezáleží na počtech, i jeden otrok stačí, aby se jednalo o závažnější porušení vlastnického práva než jakýkoliv známý následek „zavřených“ hranic.

Závěr

Každý libertarián nebo anarchokapitalista tak vybírá mezi dvěma zly. Já volím to zlo, kde je porušení vlastnických práv mnohem nižší než to druhé, jak kvalitativně, tak kvantitativně, volím tedy omezenou migraci s pomocí, bohužel, amorálních arbitrárních státních hranic.

Já tvrdím, a tvrdí to v minulosti snad všichni libertariáni (už od klasických liberálů), Mises o tom rovněž hodně psal, že libertarián by měl podporovat jen takovou politiku, která snižuje míru porušování vlastnických práv. Proto i Rothbard u otevřených hranic otočil. Pro neprávnický překvapivě, ale v jednom jeho článku

užívá stejný argument, který zde rozvádím já. Následky otevřených hranic na území státu! Nikoliv v anarchokapitalismu, kde jsou otevřené hranice dobro.

Kdo volí opačně, bohužel, prokazuje, že moc nerozumí základům libertariánství, resp. anarchokapitalismu, tj. zejména nedává moc důrazu ochraně vlastnických práv, neboť volí více místo méně zla.

Zkuste si cvičně odargumentovat, že při zákazu diskriminace a při otevřených hranicích má migrant právo na poskytnutí služby (na práci) nebo na koupi výrobku podnikatele — obyvatele ČR. Jak se tomu otroctví zejména podnikatelů vyhnete, opravdu netuším. A pak zkuste odargumentovat, že otroctví je menší zlo.

Kdyby stát povolil diskriminaci, zamezil parazitování na sociálních dávkách ze strany migrantů a podobně, tak jsem rovněž pro otevřené hranice, ať si rozhodnou podnikatelé a další, jestli chtějí mít jakékoliv (smluvní) vztahy s migranty.

Vietnamce, a další pracovitě lidi vítám s otevřenou náručí.

VII. IMIGRACE JAKO ÚTOK NA MAJETKOVÁ PRÁVA DOMÁCÍCH OBYVATEL

[Autor Hynek Rk]

Imigrace dnes neznamená imigraci (přistěhovalectví) jako v 19. a počátkem 20. století. Tehdy imigranti (jedno zda utíkající anebo neutíkající před útlakem) přišli do nějaké země za lepším výdělkem a tedy primárně za prací. Vyjma dočasné soukromé charity tehdy nemohli počítat s žádnou pomocí a museli si, co nejdříve opatřit práci, a tím i peníze na potraviny, bydlení, vzdělání, školu atd. Práce vyžadovala do jisté míry i určité zařazení imigrantů do společnosti, do které přišli. Imigrantům tehdy v cestě nestály tak často překážky jako dnes: minimální mzda, kvalifikační požadavky, regulace skrze Zákoník práce atd. S takovou imigrací neměli libertariáni (tehdy klasičtí liberálové) a jiní příznivci svobody skoro žádný problém. Nebylo zde prakticky dotčeno soukromé vlastnictví, jehož ochrana je pro libertariány rozhodující. Od té doby se situace o dost změnila a imigrace je dnes jiná. Nese sebou v případě imigrace do vyspělých zemí Západu spoustu nároků, které musí daňoví poplatníci ve vztahu k imigrantům plnit. To však dnes znamená, že současná forma imigrace vede k porušování soukromého vlastnictví, což odporuje libertariánským principům. Libertariáni tedy nemohou bez jakéhokoliv dalšího požadavku být pro svobodu takového druhu imigrace. Musí žádat zastavení útoku na majetek druhých, ať už tento útok provádí imigranti sami anebo, což je mnohem častější, stát. To, že tento útok na soukromé

vlastnictví existuje, ukazuje například studie „The High Cost of Resettling Middle Eastern Refugees“ (Vysoké náklady na přesídlení uprchlíků ze Středního východu) amerického „StudiesCentrum pro studium imigrace“ (Centre for Immigration , více na <http://cis.org/About>).

K problému porušování soukromého vlastnictví starousedlíků se v této studii praví, že ačkoliv nebyly zvažovány veškeré náklady, tak je odhadováno, že každý uprchlík ze Středního východu stojí za pět prvních let pobytu v USA daňové poplatníky 64 370 dolarů (asi 1,65 milionu Kč), což je dvanáctkrát více než jsou náklady odhadované OSN na péči o jednoho uprchlíka v sousedních státech Středního východu. Vysoký komisař OSN pro uprchlíky požadoval 1057 dolarů ročně na péči o jednoho syrského uprchlíka ve většině zemí sousedících se Sýrií. „Náklady na přesídlení zahrnují velké využívání sociální péče imigranty ze Středního východu; 91 procent obdrží potravinové známky a 68 procent obdrží pomoc v hotovosti. Náklady také zahrnují náklady na administrování uprchlíků, asistenci novým uprchlíkům a pomoc komunitám, do které uprchlíci přicházejí.“⁵⁰ Zajímavé je, že pětiroční náklady na přesídlení do Spojených států zahrnují výdaje celých 55 139 dolarů na sociální péči a vzdělání.⁵¹ Všimněme si, že ve studii tedy nejde jen o uprchlíky ze Sýrie, ale obecně o imigranty ze Středního východu. Navíc situace je sledována jen po dobu pěti let, co se pak děje se ve studii již neuvádí.

Americká státní „Office of Refugee Resettlement“ (ORR, volně přeloženo Kancelář pro přesídlení uprchlí-

⁵⁰ Ziegler, K. a Camarota, S. A. The High Cost of Resettling Middle Eastern Refugees, [online, XI.2015]. Dostupný z (přístup III/2017): , <http://cis.org/High-Cost-of-Resettling-Middle-Eastern-Refugees>.

⁵¹ Ibid.

ků) dle studie často uvádí, že většina uprchlíků je soběstačná do pěti let svého pobytu. Ovšem tato „soběstačnost“ je definována jako to, že někdo neobdržel, žádnou podporu v penězích. „Domácnost je tiše považována za ‚soběstačnou‘, i když používá jakýkoliv počet nepeněžních programů jako potravinové známky, veřejné bydlení anebo Medicaid.“⁵² Dalo by se říci, že jde v případě tvrzení ORR, tak trochu o podvod.

Ve studii se také píše, že: „Velmi silné využívání programů sociální péče uprchlíky ze Středního východu a fakt, že mají za sebou v průměru jen 10,5 roku vzdělávání, pravděpodobně znamená, že přejde mnoho let, pokud vůbec, než tato populace přestane být čistými fiskálními příjemci z veřejné pokladny — užívající více veřejných služeb, než platí na daních.“⁵³

Výzkum ohledně uprchlíků „The 2013 Annual Survey of Refugees“ ukazuje, že 32,1 % imigrantů ze Středního východu využívá dodatečný sociální příjem (Supplemental Security Income), 36,7 % pobírá dočasnou pomoc potřebným rodinám (Temporary Assistance to Needy Families), 17,3 % pobírá obecnou pomoc (General Assistance), 91,4 % pobírá potravinové známky (Supplemental Nutrition Assistance Program čili známé food stamps) a 18,7 % bydlí ve veřejném bydlení. 71,3 % imigrantů ze Středního východu je na Medicaidu nebo Refugee Medical Assistance (programy zdravotní péče).⁵⁴

Studie „Centra pro studium imigrace“ ukazuje i náklady na imigranty v jiných zemích Západu. V Norsku je potřeba vynaložit 123,46 milionu dolarů za

⁵² Ibid.

⁵³ Ibid.

⁵⁴ Ibid.

pět let na jeden tisíc uprchlíků, čili 24 691 dolarů za rok na osobu.⁵⁵ Čili jde asi o 633 tisíc Kč na uprchlíka za rok. Německé noviny „Frankfurter Allgemeine Zeitung“ reportovaly, že Německo utrácí 14 500 dolarů ročně na přesídlení jednoho uprchlíka.“⁵⁶ Čili jde asi o 372 tisíc Kč na uprchlíka za rok.

Citovaná studie taktéž uvádí daňové zatížení imigrantů ze Středního východu za prvních pět let jejich pobytu. Protože 91,4 % z nich pobírá potravinové známky, tak musí jejich rodinný příjem být pod 130 % hranice chudoby. Z největší části takové rodiny na úrovni tohoto příjmu anebo pod ním, nemají federální daňovou povinnost a většina nemá ani žádnou státní daňovou povinnost. „Ve skutečnosti, ti co vydělávají méně, než 130 % hranice chudoby, se skoro vždy kvalifikují pro Earned Income Tax Credit, a jestliže mají děti, tak se kvalifikují pro vratný podíl na Additional Child Tax Credit. V rámci těchto dvou programů, nízkopříjmoví pracující neplatí žádné federální daně z příjmu a místo toho obdrží podstatné finanční plnění z IRS.“⁵⁷ Náklady na tyto dva programy nejsou zahrnuty ve studii. IRS je Internal Revenue Service, vládní agentura pro výběr daní a vynucení daňového „práva“. Moc toho imigranti nezaplatí ani na jiných daních.⁵⁸

Není nutné souhlasit s čísly, která předkládá „Centrum pro studium imigrace“, jde ostatně především o odhady, ale i kdyby byla tato čísla nižší, dokazuje to, že dnešní imigrace do vyspělých zemí Západu je spojena s porušováním vlastnických práv starousedlíků, kteří platí daně. Není tak v souladu s libertariánským

⁵⁵ Ibid.

⁵⁶ Ibid.

⁵⁷ Ibid.

⁵⁸ Ibid.

požadavkem na neagresivitu vůči soukromému majetku. A neměla by být v souladu s hodnotami ani jiných příznivců svobody.

VIII. IMIGRACE, VEŘEJNÝ PROSTOR A SVOBODA

[Autor Hynek Rk]

Jeden z problémů, který je potřeba řešit v souvislosti s imigrací je veřejný prostor. U prostoru v soukromém vlastnictví je to z hlediska svobody jasné. Vlastník si rozhodne o tom, zda k němu někdo imigrovat může a za jakých podmínek, případně imigrantovi svůj majetek přímo prodá. Vlastník též může některé skupiny obyvatel diskriminovat a nepustit je na svůj pozemek, a to i tehdy pokud jde o obchod, restauraci anebo hotel. Zároveň není žádný z vlastníků povinen poskytovat žádnému imigrantu sociální dávky ani jinou pomoc. Což znamená, že v systému soukromého vlastnictví neexistuje imigrace za sociálními dávkami, které musí platit část domácího obyvatelstva na daních. Potud není celkem problém a již v minulosti jsem o tomto problému docela rozsáhle psal (viz ZDE: bauerwerk.eu). Co však s pozemky ve veřejném vlastnictví — silnicemi, chodníky, parky nebo třeba i veřejnými dopravními prostředky? Libertariáni usilují o jejich privatizaci, to je jasné, ale co dělat do té doby, než se tak někdy stane. Jak toto řešit?

V článku „Open Borders Are an Assault on Private Property“ významný současný libertarián Lew Rockwell píše, že je potřeba zavrhnout dvě představy. Za první představu toho, že veřejný majetek je majetkem vlády. Za druhé, že veřejné vlastnictví je nevlastněným, a je tak srovnatelné s půdou v přirozeném stavu:

„Zajisté my nemůžeme říci, že veřejné vlastnictví je vlastněno vládou, protože vláda nemůže vlastnit sama nic legitimně. Vláda získává své vlastnictví násilím, obvykle skrze zdanění. Žádný libertarián nemůže akceptovat tento druh získávání vlastnictví jako morálně legitimní, protože vyžaduje iniciování násilí (získávání zdaňovaných dolarů) na nevinných lidech. Z toho důvodu jsou vládou předstírané vlastnické tituly nelegitimní. Ale ani nemůžeme říci, že veřejné vlastnictví není vlastněné. Vlastnictví v držení zloděje není nevlastněné, i když v daný moment nenastává to, že by bylo držené oprávněným vlastníkem. To samé platí pro takzvané veřejný majetek. To bylo koupeno a vylepšováno pomocí zabavení peněz od daňových plátců. Tito jsou pravými vlastníky.“ (Rockwell, L. H. Open Borders Are an Assault on Private Property [online, 2015]. Dostupný z (přístup VIII/2018): mises.org/library).

Veřejný majetek tedy není majetkem vlády, ale nejde ani o majetek, který není zatím přivlastněný. V případě privatizace (spíše odškodnění) by tedy měl tento majetek připadnout těm lidem, kteří na něj museli nedobrovolně přispívat, či jejich potomkům (za děti platí rodiče). Oni tedy jsou ti, co mají právo tímto majetkem disponovat. Nikdo další na tento majetek nemá nárok. Je jasné, že zatím však tak legitimní vlastníci činit nemohou, protože tento veřejný majetek ovládá vláda. Co tedy s tímto problémem za situace, kdy víme, že veřejné vlastnictví komunikací a pozemků jen tak nezmizí? Lew Rockwell nabízí decentralizaci na co nejnížší úroveň státní správy (zřejmě většinou půjde o obec či část obce):

„V anarchokapitalistickém světě, kde je veškeré vlastnictví soukromě vlastněno, „imigrace“ by pak byla

na rozhodnutí každého vlastníka individuálního majetku. Nyní jsou naopak rozhodnutí o imigraci prováděna centrální autoritou, která přání vlastníků majetku zcela nedbá. Správným způsobem postupu je tudíž decentralizované rozhodování ohledně imigrace na co nejnížší úroveň státní správy, tak abychom se přiblížili více k řádné libertariánské pozici, při které vlastníci individuálního majetku souhlasí s různými pohyby lidí.“ (Tamtéž).

Doplnil bych, že ideálně by to rozhodování mělo odrážet i výši nucených příspěvků — daní, například formou silnějšího hlasovacího práva (jak tomu bylo třeba v Českých zemích během 19. století). Nejde samozřejmě o dokonalé uspořádání, ale jde o krok správným směrem. Navíc jde o úpravu, kterou mohou použít i klasičtí liberálové, kteří si přejí redukci současného rozsáhlého státního vlastnictví.

Někteří mají k tomuto návrhu námitku, a to sice takovou: že státní úředníci a lidé, kteří žijí trvale z dotací a dávek nic na veřejný majetek nepřispěli. Na základě tohoto vyvozují, že nárok na použití daného veřejného majetku mají i lidé přicházející odjinud — třeba imigranti či turisté z opačné strany zeměkoule, kteří až dosud neměli s danou zemí nic společného. Tento argument je rovnostářský. Zabývá se vlastně především rovností přístupu kohokoliv na veřejný majetek. Se vzrůstajícím se využíváním veřejných komunikací a pozemků dokonce uvaluje na nedobrovolné přispěvatele další náklady, ať už ve formě oprav či rozšiřování tohoto majetku anebo větších výdajů na bezpečnost. To vede ale vlastně k nárůstu útoku na soukromý majetek. Přičemž nově přichozí jsou podílníky na tomto útoku, protože stěží někdo z nich může předpokládat,

že tento veřejný majetek financují ze svého majetku vládci anebo že spadl z nebes. Ideální je privatizace tohoto majetku, což však je dnes nereálné, dalo by se tedy předpokládat, že by spíše mělo smysl (vedle přiblížení rozhodování o tomto majetku těm, co na něj musí přispívat) snižovat počty úředníků, omezovat trvalé dotace a sociální dávky. Nikoliv činit opak. Cílem větší svobody je ostatně snižovat počty úředníků, počty lidí pobírajících dotace a dávky, protože tyto věci jdou proti duchu svobody (svobody od útočného násilí). Navíc z toho, že někdo žije na úkor druhých, neplyne to, že na takovýto život má nárok ještě někdo další. Rovnost prostě není svoboda.

Obce, které by se řídily předsudky, by samozřejmě hospodářsky prodělaly na tom, že by blokovaly přistěhování nových imigrantů (či turistů). To by vedlo k tomu, že by se imigrace omezovala méně, i když ne všude. Úspěšné obce by se staly vzorem pro ostatní. Avšak v situaci kdy se ukáže, že předsudky jsou oprávněné, nastal by opačný proces, imigrace by se na obecní úrovni omezovala a obce, které by ji zavedly, by na tom vydělaly. Úspěšné obce by se také staly vzorem pro ostatní. Nejpravděpodobnější by byl vznik situace, kdy někteří imigranti (vzdělaní, pracovití, tolerantní k domorodcům, s dobrým původem apod.) se budou moci přistěhovat, zatímco jiní nikoliv. Někdo by mohl zvolat, ale to je přece nepřijatelná nerovnost! Ano, je to nerovnostářské. Rovnost jde totiž zajisté často proti svobodě.